

Nowa Reforma wychodzi codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych

Prenumerata wynosi:

	rocznie:	półrocznie:	kwartalnie:	miesięcznie:
W miejscu	16 zł. w. a.	8 zł. w. a.	4 zł. w. a.	1 zł. 35 ct.
Na prowincyi, z przesyłką pocztową	20 " "	10 " "	5 " "	1 " 70 "
W Państwie Niemieckim	24 " "	12 " "	6 " "	2 " "
W Włoszech, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcaryi, Turcyi i innych krajach	28 " "	14 " "	7 " "	2 " 35 "

Polacy numer kosztuje 5 ct., z przesyłką pocztową 10 ct.: — we Lwowie w Biurze Dzienników A. Olszewskiego ul. Kilińskiego 2 i Płanina, ul. Karła Ludwika 8, do nabywa po 8 ct.

Prenumeratę przyjmuje się tylko za cały miesiąc.

Listy i pieniężni i przekazy pieniężne na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadawców **franco** do Administracji **Nowej Reformy** w Krakowie. — **Listy reklamacyjne** nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — **Listów nieterminowych** nie przyjmuje się.

Reklamy nadawanych Redakcyi nie swraca.

Adres Redakcyi i Administracji: Ulica św. Jana Nr. 13.
Telefonu Nr. 41.

NOWA REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

samiogospodarczo: Administracja **Nowej Reformy** i wszystkie urzędy pocztowe: **mięsiocowo:** Administracja **Nowej Reformy** — Magazyn **Nowej Reformy** A. Grigara i Główna drukarnia w Krakowie — Agencja J. Hopasa — A. Salomonowej, plac Maryacki, 3. — Handel S. Karlińskiego, Sukiennice. — Handel Kretschmera, Rynek. — Handel J. Ekiara, ul. Karmelicka, 18. **Zamówienia prenumeratę i ogłoszenia** przyjmują Biura dzienników: **We Lwowie** Ludwik Płota, ul. Karła Ludwika 11. — **W Warszawie** Józef Pisz. — **W Przemysku** Hosiak. — **W Jarosławiu** Kryszanowski. — **W Wiedniu** pp. Hasenstaing i Vögel (także w Hamburgu, Frankfurt nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylii i Wroclawiu) — A. Opelik, R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — Hermann Goldschmidt, M. Duker, H. Schölk, J. Danneberg. — **W Paryżu** Société Mutuelle de Publication A. Lerette, directeur, Rue Cassini, 61.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmują Administracja za opłatą ed miejscu wiersza drobnym pismem (petit), za pierwszy raz 10 ct., za każdy następny raz po 5 cent. — **Nadawane po 80 centów** ed wiersza za każdy raz. — **Nekrologia** po 15 ct. ed wiersza. — **Głosy publiczne** po 50 ct. ed wiersza. — **Zamówienia do Nowej Reformy** (prospekty, cyrkulacje, ogłoszenia itp.) przyjmują się za opłatą 1 str. ed 100 egzemplarzy, a 50 ct. ed 100 egzemplarzy miejscowych prenumerat. Należyte uprasza się nadawców nadawać proszonym pocztowo

Kraków, 11 czerwca.

„Dziennik Poznański” zamieszcza pismo znanego i powszechnie szanowanego patrona włościańskich Kółek rolniczych, Maksymiliana Jackowskiego, wymierzone przeciwko partji t. zw. ruchu ludowego. Stojąc na uboczu, nie chcemy się mieszać w sposób stroniczy do toczącej się obecnie w Poznańskim walki partyjnej, i dlatego nie będziemy się zastanawiali nad słuszością bardzo ciężkich zarzutów, jakie p. Jackowski stawia ludowcom poznańskim. Stwierdzamy tylko fakt, że walka stronnictw w Wielkopolsce, mianowicie zaś walka żywiolów umiarkowanych ze skrajną partją, przywódcą są sobie monopolu racji ludowego, przybiera coraz ostrzejszy charakter, skoro człowiek tej powagi i tego taktu, a zarazem takich zastrzeżeń, jakie niewątpliwie przysłać należy patronowi Kółek włościańskich, uważa za stosowne wystąpić z tak bezwzględnie stanowczą przeciwnością partji ruchu ludowego i ostrzedz społeczeństwo przed niebezpieczeństwem, z tej strony mu grożącym.

Idąc za głosem swego sumienia, p. Jackowski uważa przywódców partji Ordęnowikowej za wodzicieli ludu i odmawia im wszelkich zalet umysłu i charakteru, niezbędných do oświecania i politycznego kształcenia ludu; zarzuca im, że „zamiast oświecania ludu, obalać mają go grzesznie, a nieustannie podburzają przeciw szlachcie, lekceważeniem inteligencji i tendencyjnym osłabianiem powagi duchowieństwa psują lud, rozgoryczają społeczeństwo, a pożyteczną czynią nieznosność”.

P. Jackowski zaznacza w swym piśmie, iż chciał poufnie zażegnać te niesforności, które wydają mu się gangreną i ciemną plamą na ciele społeczeństwa, ale usiłowania jego rozbiły się o upór i brak dobrej wiarę.

Dzisiaj, kiedy społeczeństwo wielkopolskie walczy musi z hakatyżmem i germanizacją, podstępna walka ludowców z Kółem polskiem wydaje się p. Jackowskiemu „zdradą”, zwłaszcza, że polityka ugodowa, którą oni straszą lud, od roku już pogrzebana została, i obecnie nie ma o niej mowy.

Patron Kółek włościańskich sam był jawnym przeciwnikiem polityki ugodowej i obecnemu ruchowi ludowemu przeciwstawia nie politykę „partji dworskiej”, dzisiaj zresztą nie istniejącej, lecz światłą i szczerze pojętą „demokrację” — taką, jaką reprezentują Kółka rolniczo-włościańskie; on sam mieni się ludowcem, lecz odmiennego pokroju i powiada, że od dwudziestu lat reprezentuje „ruch ludowy, zbożny, spokojny, w miłości bliźniego źródło czerpiący, budujący, moralizujący, oświecający i dobru ogólnemu pożyteczny”. Partya Ordęnowikowa nie ma nie wspólnego z takim ruchem, pomimo że Ordęnowik w 1871 roku przez Jackowskiego właśnie założony został ku oświecaniu stanu średniego; dzisiaj jednakże zadanie tego pisma wypaczyło się, a przywódę t. zw. ruchu ludowego stanęli w jawnej sprzeczności z potrzebami społeczeństwa i interesem Ojczyzny.

Odpawę, daną ludowcom w swym manifestie, p. Jackowski chciał widocznie rzucić na szalę toczącej się obecnie walki wyborczej, gdyż w końcu swego pisma zarzuca ludowcom, że gdy kandydat ich upadł pod przewagą głosów stronnictwa przeciwnego, nie poddali się większości, lecz bezwstydnie odgrzązali się o następstwie

czyli zdradą. Tak stanowczy i dosadnych wyrażen używa p. Jackowski, odwołując się w końcu do wyborów 16 czerwca, które pokazały mają, czy znajdują się pomiędzy wyborcami „zdradcy, niegodni imienia Polaka”!

Patron Kółek rolniczych kończy swe pismo słowami: „Napisałem tak, jak mi nakazywał głos sumienia. Tak mi Panie Boże dopomóż”.

Postawa p. Jackowskiego jest stanowcza, bezwzględna i wolna od wszelkiego wahania; sądzi on, iż społeczeństwo wielkopolskie musi się zdobyć na krok stanowczy przeciwko tak zw. „ludowcom” i wyrwać lud z „rak zdradzieckich”, z pod kierunku ludzi, „wyzyskujących jego zaufanie”. Jeżeli zaś społeczeństwo na krok taki się nie zdobyje, to, zdaniem p. Jackowskiego, za lat pięć socjaliści zdecydują zwycięstwo walki wyborczej w Poznaniu. Nie ulega wątpliwości, że odezwa p. Jackowskiego zrobi silne wrażenie w zaborze pruskim. Ciekawa rzecz, co odpowie na ten alarm ludowcy, i jak się ogół społeczeństwa poznańskiego wobec tego zachowa.

Patrzącemu z boku i z neutralnego stanowiska, muszą jednakże pesymistyczne poglądy p. Jackowskiego na sytuację nadsuwać wątpliwości, czy nie traktuje on ruchu ludowców zbyt jednostronnie i czy nie przecenia niebezpieczeństwa, podsuwając przytem niesłusznie ludowcom tendencje socjalistyczne. Ruch ludowy w Poznaniu ma, bądź co bądź, niejaki uzasadnienie i znajduje grunt w społeczeństwie i w warunkach sytuacji; szkoda tylko, że znajduje się w ręku ludzi, nie posiadających ani dostatecznego uzdolnienia politycznego, ani nie stojących na wyższym poziomie etycznym.

Korespondencja „Nowej Reformy”.

Nowy Jork, 25 maja.
(Mobilizacja. — Wojsko regularne i milicya. — Wygody w armii ochotników.)

(R. T.) Zaczynamy się niecierpliwić. Wojna trwa już przeszło cztery tygodnie; więcej, niż sto tysięcy ochotników złożyło przysięgę na dwuletnią służbę, a dotąd nie możemy doczekać się jakiegos poważniejszego rezultatu tam, gdzie tego najwięcej pragnęlibyśmy, t. j. na wodach kubańskich i na Kubie. Zwycięstwo pod Manillą zastrzyło nam apetyt, na zaspokojenie którego drugie jakoś nie przychodzi.

Ze względu na to, że ostateczne rozstrzygnięcie walki nastąpi dopiero wtedy, gdy standard gwiazdzisty powieść będzie na Kubie, a to znów nie stanie się wcześniej, aż Hiszpanie poniosą na lądzie stanowczą porażkę, nie dziwnego, iż opinia publiczna i dzienniki tutejsze interesują się żywo wszystkim, co dotyczy armii lądowej.

Obok szowinizmów, piejących hymny na cześć armii ochotniczej, którą nazywają „pierwszą armią w świecie”, nie brak także poważnej liczby Amerykanów, patrzących trzeźwo na rzecz. Jeden z nich, mój dobry przyjaciel, zwiedzający obozy w Tampie, Chickamandze, Nowym Orleanie i Mobile, gdzie rozłożonych jest przeszło sto tysięcy ochotników, wyniósł stamtąd wrażenie całkiem sprzeczne z tem, co piszą szowiniści w tak zwanej „Złotej prasie”.

Opowiadał on, że oweć okazałej liczby o-

chotników zaledwie 1/3 broń posiada. W jakim zaś stadium znajdują się kontyngenty, które w pojedynczych Stanach kwatrują, trudno jest wiedzieć. Jak dotąd, tylko 1/3 ochotników jest umundurowanych, a nie więcej, niż połowę, zaopatrzone w resztę rzeszty rzeszty wojennego. Czyja w tem wina, nie wiemy, ani zapewne nie dowiemy się nigdy. Przed wojną dzienniki wypisywały cuda o tej szybkości, z jaką fabryki amerykańskie będą dostarczać dział, karabinów, amunicji i t. d. — obecnie nie ma ani śladu tej szybkości, a za to w całym zarządzie woj-skowym panuje niedolestwo niesłychane. Konfuzya, wywołana brakiem kierującej głowy i rozkazami, które jeden za drugim, i do tego zwykle sprzecznej treści, nadchodzą z Waszyngtonu, nadała mobilizacji armii ochotniczej zupełnie niepożądany charakter wysoce nerwowego pospiechu.

Zresztą ta mobilizacja nie była rzeczą tak łatwą, jakby się to komu wydawać mogło. Jak wiadomo, każdy Stan posiada własną gwardję narodową, czyli milicję, która co pewien czas zbiera się w tak zwanych „armories”, t. j. halach, przeznaczonych dla muzyki, a także dla zabaw, publicznych zgromadzeń i t. p. Mistrz podobne odbywają się bardzo pobożnie, a głównym zadaniem gwardji narodowej są publiczne występy z okazji rozmaitych uroczystości. Komuś, co zna wojsko europejskie, przy podobnych występach gwardja narodowa mimowolnie przypomina pełne humoru rysunki z *Fliegende Blätter*, przedstawiające gwardję obywatelską „z dawnych, dobrych czasów”. Skoro jednak rozchodzilo się o zwerbowanie znacznej ilości ludzi w szeregi armii regularnej, rząd musiał zwrócić się w pierwszym rzędzie do gwardji narodowej, jako posiadającej jakieś takie wykształcenie wojskowe i przyjmować jej członków pojedynczo do armii regularnej, gdyż konstytucya wyraźnie powiada, że gwardja narodowa jest wojskiem Stanów, a nie Unii, a więc, jako taka, nie może być wcielona w całości do armii regularnej.

Pułki gwardji narodowej dopiero wtedy zgodziły się na wstąpienie *en corps* w szeregi armii Unii, gdy im zapewniono, że zatrzymają swe dawne nazwy i organizację. Jednakże nie wszystkie pułki zgodziły się nawet na tak daleko idące ustępstwo. Słódny pułk gwardji nowojorskiej, stanowiący dotąd dumę swego rodzinnego miasta, złożony z synów najbogatszych rodzin miejscowych, którego oficerami są najwybitniejsi przedstawiciele amerykańskiej plutokracji, oświadczył przez usta swego pułkownika Appletona, że pod żadnym pozorem do armii ochotniczej nie wstąpi. Jako powód zaś swego postanowienia podał, iż oburzony jest rozkazem departamentu wojny, który polecił komisji, złożonej z oficerów wojska regularnego, wyegzaminowanie oficerów tego pułku, czy oprócz milionów, posiadających także inne kwalifikacje, potrzebne na dowódców armii. Z podobnej racji odmówił służby także pułk trzynasty, za co został przez gubernatora stanu nowojorskiego rozwiązany.

Z pułków, które usłuchały wezwania rządu centralnego, zaledwie połowa ludzi okazała się zdolną do prawdziwej służby wojkowej. Na miejsce niezdatnych trzeba było zatem werbować rekrutów, którzy w swym życiu karabinu w ręce nie mieli. Osobistego męstwa przeciętne-

mu Jankesowi nie tylko nie można odmówić, ale nawet przyznać trzeba, że jest on bardzo odważny i posiada ogromny zapas zimnej krwi i wytrwałości. Ponieważ jednak rzemiosło wojenne poszło w Stanach Zjednoczonych w zapomnienie od czasów wojny secesyjnej, zabierają się do niego Jankesi w sposób, który można określić jednym tylko wyrażeniem, a mianowicie niemieckim „gemüthlich”. Wystarczy np. przytoczyć notatkę kronikarską jednego z dzienników polskich, wychodzącego w Buffalo: „Sześćdziesiąty pułk przybył wczoraj do Camp Alger w Dunn Loring w pobliżu Church Falls, Virginia — wszyscy są zdrowi i w dobrych humorach. W rozłożeniu obozu była mała przeszkoda, gdyż namioty przybyły cokolwiek później, lecz wieczór miano wszystko w pogotowiu i noc spędzono wygodnie”. Dłużej trwająca wojna odzwierciedla jednak zapewne żołnierzy amerykańskich od komfortu i różnych wygodek, bez których teraz jeszcze obejść się nie mogą.

Listy z zaboru rosyjskiego.

Warszawa, w czerwcu.
(Katołiczym w walce z prawosławiem.)

Walka z katołiczem! Innego hasła rząd rosyjski nie miał od początku swego ustalenia się na ziemiach Rzeczypospolitej. Prawosławie i carat wzajemnie się przenikają, wzajemnie do siebie należą, a prawosławna nienawiść ku łacińszczyźnie jest częścią wiary, zespalającej lud rosyjski z rosyjskim Bogiem. Czasy dawniejsze, bliższe podboju, okazują ową walkę w formie łagodniejszej, ale niemniej rzeczywistej. Przemagający charakter świecki, nawet świecko-liberalny Aleksandra I. przy konieczności zajęcia się wewnętrznymi porządkami po najściu Napoleońskim; prawo, jeśli nie rozwoju, to oddychania narodowego, w skromnym zakresie religij, oświaty i literatury, przynależały Litwie i Rusi; wreszcie konstytucyjne wyodrębnienie Królestwa, sprawy, że do r. 1830 kościół katolicki w zaborze rosyjskim wprawdzie nie miał niezbędnej dla siebie swobody ruchów, ale też i nie doznawał ucisku. Ze wstąpieniem Mikolaja położenie się pogorszyło. Rdzenny ten despot i car rosyjski, rozstrożony spiekim Dekabrystów i udziałem w nim Polaków, już podczas procesu okazywał zaczął niechęć jawną duchowieństwu i wyznaniu katolickiemu, a odrazu postanowiwszy znieść unię na Litwie, tam przedewszystkiem władzę biskupów, już i tak ułomną, skępował.

Po powstaniu 30-go roku Litwa i Ruś odczuły już na sobie ciężką rękę mściwego mocarza. Zaprawiwszy się na prowadzonej z pomocą Siemaski od r. 1827 reformie seminariów unickich, Mikolaj i podjął ją i w seminariach rzymsko-katolickich. Złożył sobie zupełne zakładów tych zniszczenie, ale do celu tego iść chciał i w istocie szedł zwolna, rytmicznie, stadyami. Nie pomogła encyklika Grzegorza XIV. z roku 1832 przeciwko rewolucji polskiej: biskupstwa były albo nieobsadzone, albo zajęte przez indywidua przeniewiercze, umysłnie z moralnych niż z wyściganie na dygnitarza Kościoła, nad którego zagładą pracowano.

Carowi administracja sama dodawała zachęty. Kiedy na Białej Rusi działy się gwałty, czeka-

jące jeszcze na historyka — lat tyle! w Królestwie Albertow i inni urządzali na własną rękę nawracanie unitów lubelskich i siedleckich. Na Podlasiu ośmielała ją drapieżność, napastująca nawet biskupów, a powaga władzy najwyższej wsparta — księdza Gutkowskiego nie wahał się Mikolaj z katedry janowskiej wygnąć. Polskość w księdzu w całym Królestwie mocarz ten ścigał surowiej, niż w Polaku ze stanu świeckiego. Do kapitul dostawali się przeważnie ci, którzy mieli od Paszkiewicza świadectwo podłości. To też po śmierci biskupa lub wydaleniu go, kapituła wybierała najłajszych z pomiędzy siebie na administratorów. Jeśli się co dobrego znalazło, to tylko szczęsem zdarzeniem, ewangeliczną węzów przeczności, niedopatrzaniem Paszkiewicza, Storożenki i jego następów, samych jż tylko Rosyan. Obie sekcje katolickie w komisyj spraw wewnętrznych były agenturami szpiegowskimi, kantorami przesładowania i zniekształcenia stanu duchownego. Smutnem głoskami pamięć narodu zapisała nazwiska ich urzędników-Polaków takich, jak Radoszewski, Krajewski, Skowroński, i niestety, inni jeszcze służący rosyjscy pochodzenia polskiego.

Duchowieństwo w całym zaborze było w ogóle ucziwem, choć upośledzonym. Lepsi z księży, jak Sierociński, Trynkowski, Pleszowski, Przewłocki, Kasinski, dostawali się do tej wielkiej katołwni, a zarazem lecnicy politycznej, jaką była wówczas Syberya — w łagodniejszych wypadkach do Zamościa lub Modlina.

(C. d. n.) Narrans.

Wojna.

Urzędowe źródła amerykańskie zachowują absolutne milczenie o walkach, staczanych na południowych wybrzeżach Kuby, a w bliskości San Jago, podczas ładowania pojedynczych oddziałów, które stanowią przednią straż głównego korpusu ekspedycyjnego pod dowództwem gen. Shaftera. Za to znów źródła prywatne obfitują w szczegóły, odnoszące się do tych uśłowian Amerykanów częściowego uśadowienia na Kubie. O ile z wczorajszych depeesz wnioskować można, Amerykanie rzeczywicie zdobyli miasto Caimanera, leżące na wschód od San Jago nad głęboko w ląd wrzynającą się zatoką Guantanamo. W razie potwierdzenia się tej wiadomości, jak również doniesienia londyńskiej *Morning Post* o zwycięstwie Amerykanów pod Surgidero i Daiquiri, należałoby dni San Jago uważać za policzone, wobec czego zamknięcie w tamtejszej zatoce eskadry Cervery nie pozostawiałoby nie innego do uczynienia, jak poddać się zwycięskiemu nieprzyjacielowi, który otoczył ją żelaznym pierścieniem.

Położenie Hiszpanów na Filipinach jest bez wyjścia, jak to już widać z depeesz generał-gubernatora Augusti'ego, ogłoszonej wczoraj. Doniesienia *New York Herald'a* przedstawiają położenie rzeczy tamże dotychczas jeszcze, niż ta depeesza i w jeszcze więcej ponurych barwach. Wynika z nich, że Aguinaldo odzyskał swój dawny wpływ na tuziemców, Tagalów, którzy obecnie są dobrze uzbrojeni i prowadzą z Hiszpanami walkę na śmierć i życie. O zaciętości tej walki daje wyobrażenie fakt, którego świadkiem był sprawozdawca wymienionego

Adam Mickiewicz.

Psychologiczny wizerunek poety.

Napisał
Adam Belcikowski.

19 (Ciąg dalszy).

Przybycie Mickiewicza do Paryża na objęcie katedry wywołało prawdziwy dla niego między Polakami entuzjazm. Stał on wtedy u zenitu swej sławy i znaczenia. Nawet dawniejsze tryumfy petersburskie i owacy, jakie potem robili mu i swoi i obcy po różnych miastach zagranicznych, zbledały musza wobec tego ogólnego holdu, z jakim przyjęła go teraz emigracja. Witano go jako poetę, wielbionego od lat już wielu, jako genialnego męzą, który teraz miał się stać rzecznikiem sprawy narodowej przed Europą, a wreszcie, co najważniejsza i co było chwałą, jaka rzadko kogo na świecie spotkała, jako duchowego wodza, wyobraźciela i kierownika narodu, jako człowieka, przeznaczanego przez Opatrzność na to, aby był prorokiem, głoszącym jej wolę i jej zamysły przed światem. *Księgi narodu i pielgrzymstwa polskiego* jakoteż trzecia część *Dziadów* nadawały mu coraz więcej i nie od dzisiaj ten charakter w oczach poważnej części emigracji, a to, co z jego wewnętrznego i prywatnego życia do wiadomości publicznej się dostawało, jego domowe i obywatelskie cnoty, rezygnacja, z jaką znosił powszednie klęski, jego współczucie dla każdej niedoli ziomek, jego dążność do udoskonalenia się duchowego, jego nieskalany i czysty charakter, nie zamącony żadną poziomą namiętnością, wolny od małoduszności i egoizmu, wzbudzały dla niego rzetelną cześć i dawały mu poświęcenia na męzą, wybranego w narodzie i szczególną łaską niebios napełnionego. Na pierwsze lekcje literatury duży roły się po gmachu kolegium,

sala okazała się za małą dla słuchaczy, a między audytoryum siedzieli tacy ludzie jak Montalembert, Salvand, Niemcewicz, Czartoryski i t. d. Kiedy w trzy dni potem, na wieczór, danej na cześć Mickiewicza w domu Januskiewicza 25 grudnia, poeta powstał do improwizacji, ci, co go tam widzieli, mówili potem, że „twarz jego przybrała anielską postać; dziwna, niepojęta światłość ozięblała jego skronie; powstałi wszyscy jakby na zjawienie się bóstwa, przychodzącego odwiedzić śmiertelnych”, a kiedy skończył improwizować, wypowiedziawszy z natchnieniem z półtora sta wierszy, takie rozrzewnienie opanowało zebranych, że z jednomyślnym okrzykiem uwielbienia wszyscy padli na kolana, ścisli się nawzajem, przysięgając sobie dożgonne braterstwo, chorzy mówili, że są uzdrowieni, artyści czuli w sobie nową siłę twórczą; Stanisław Ropielewski dostał ze wzruszenia nerwowego ataku, a Mikulski Izidor twierdził, że „widział nad głową Adama światłość” — niby aureole świętych; „Kaszye — jak opowiada Witwicki — płakał przez noc całą”, a inny znów, Szadurski, przysięgał się potem, że gdyby mu Adam kazał wtedy skończyć z najwyższej wieży, skończyłby natychmiast”. Nawet dumny Słowacki, chowający od lat kilku śmiertelną urazę do Mickiewicza za Doktora w trzeciej części *Dziadów*, a rozbrojony później *Panem Tadeuszem*, na tysamym wieczorze, jeszcze przed improwizacją, złożył dobrowolny hołd geniuszowi swego wielkiego współzawodnika, a w kilka dni później, na Nowy Rok, wręczył mu puhar składkowy. Tak wielką władzę miał wówczas Mickiewicz nad duszami swych ziomek; wszyscy korzyili się przed nim, jak przed wyższą jakąś potęgą.

On sam przyjmował to uznanie, nie zaprzeczając bynajmniej charakterowi, jaki mu nadawano. Na wspomnianem tu już drugim zebraniu u Januskiewicza, w dzień Nowego Roku 1841, stanowiący z puhaem w ręku przy forte-

planie, zaczął już nie improwizować, ale raczej prorokować, „bo i sam siebie nazywał prorokiem”. Przepowiadał przyszłość Polski i zapowiadał jej wskrzeszenie, a kiedy przypadkowym sposobem tę poetyczną wizję mu przerwało, ubolewał później nad tem, żaręczając, że w owej chwili „całą przyszłość Polski miał odkrytą przed oczyma swej duszy”.

Ta pewnością siebie i wiara w swój dar proroczy, to bez wątpienia jeden z objawów tego smutnego zwrotu, jaki niedługo nastąpił w życiu Mickiewicza. Jako umysł wyższy i oświecony powinien on był wiedzieć, że człowiek może przewidywać, domyslać się, przeznaczać, z tego co jest robić wnioski na to, co być ma, ale że nie może wiedzieć przyszłości, a tembardziej jej przepowiadać. Imaginacji swojej poetyckiej i swemu uczuciu, dawał się za bardzo przytywać, mając podobną wiarę i w drugich ją utrzymując. Ale od dawna był już w nim grunt do tego przygotowany. Pierwsze zarody tych wyobrażeń miał on w duszy może już ze swej litewskiej natury, marzycielskiej i chętnie w tajemnicie nadprzyrodzone się zagłębiającej. Romantyka z całym swoim poetycznym aparatem cudowności, gminnych wierzeń i przesądów, duch epoki, w latach, gdy dorastał i żył duchowo poczyniał, po czasach racjonalizmu i negacji szukający zrównoważenia dla umysłów w mistycyzmie, w wierze w jasnowidzenie i mesmeryzm, przyczyniły się ze swej strony do rozbudzenia w Mickiewiczu tych pojęć. Później przyszedł widoczny już wpływ malarza Oleszkiewicza w Petersburgu, znanego ze swojej wiary mistycznej i z czystego, szlachetnego charakteru. W pierwszej swojej podróży po Europie, zaraz po opuszczeniu Rosyi, w domu Otylii Goethe, Mickiewicz, jak widzieliśmy, próbował już swojej mocy odgadywania, i to ze wzbudzeniem ogólnego podziwu. Następne wrażenia, wpływy i wypadki potęgowały w nim w rozmaity sposób te wrodzone i nabyte skłon-

ności. Głęboka religijność, jakiej się oddawał, wielkie klęski i nieszczęścia publiczne, niezadowolenie z panującego na świecie porządku, zwracający jego umysł coraz bardziej i coraz częściej w strony nadziemijskie, rozwijały w nim z natury już bardzo silną uczuciowość, a uczuły pogardy rozumu i wiedzy ludzkiej, jako niezdolnych do zaradzenia złemu, ani do zaprowadzenia ludzkości na prawdziwe drogi. W widzeniu ks. Piotra stał się już Mickiewicz prorokiem przepowiadającym przyszłość, a w czasie, gdy najbliższym przyjaciółm odczytywał *Pana Tadeusza*, ten poemat jedyny prawie między jego utworami, jako odzwierciedlenie czystej natury i rzeczywistości, równocześnie jak świadek tych „uroczystych godzin”. Bohdan Zaleski pisze: „z lubością rozprawił o tajemnicach zaziemskiego życia, o świecie duchów w hierarchii według św. Dionizego Areopagity; jednym słowem do subtelności mistycznych miał już (?) od owego czasu niepowściągnięta skłonność”. Dopiero co widzieliśmy, że wśród licznych zgromadzenia prorokował i przepowiadał, że twierdził, jakoby całą przyszłość Polski miał przed oczyma, a parę tygodni przedtem przy pogrzebie zwłok Napoleona, sprowadzonych właśnie do Paryża, gdy przez ten fakt dawna jego wiara w ideę Napoleońską w imaginacji odżyła, w biały dzień, na ulicy miał widzenie, w którym zdawało mu się, że widzi człowieka, przybywającego z głębi kraju wózkami jednokonnym, po błocie i mgle, i uczuł, że ten człowiek „wiezie wielkość, wielkie rzeczy”.

Te wszystkie antecedenecje tłumaczą, dlaczego Mickiewicz mógł zająć aż do wiary w balamutne teorie Towiańskiego. Uwierzył on w niego i w jego misję po części dlatego, że w nim znajdował wiele ze swych własnych wierzeń i przekonań, — a skąd się wzięła ta ich jednakowość, zobaczymy zaraz; — po części z tej przyczyny, że bardzo często wpadał w bezwiedny błąd, biorąc to, co sam z bezła-

dnych słów Towiańskiego na myśl potężną i szczytną choćby w rzeczywistości ideologiczną przekształcił, za utwór i własność duchową swojego mistrza. Pierwsze zaraz spotkanie się tych dwóch ludzi 17-go lipca 1841 roku było decydującem. Mickiewicz był wtedy moralnie i fizycznie złamany po raz drugi ponawiającą się ciężką chorobą żony i smutnym finansowym stanem, w jaki go to nieszczęście głównie wprawiło. Żona była w zakładzie leczniczym w Vanvres, w domu Mickiewicza albo drobne dzieci, nad kotremi opieką na znanego ojca spadała, albo też może nikogo, tylko sam poeta ze swemi bolesnemi myślami. Wtem zapukał ktoś do jego mieszkania i wszedł męczennik 43-letni, w ubraniu podróżnem, z miną poważną i energiczną i wyrazem twarzy, przypominającym nieco Napoleona I. Zamiast zwykłego pozdrowienia, powitał Mickiewicza staropolskim: „Niech będzie pochwalony!”, od którego ucho poety dawno już między cudzoziemcami i na paryskim bruku odwykło, a które tem większe mogło na nim przez to zrobić było wrażenie. Przypomniałszy się jego pamięci, jako dawny, przed laty dwudziestu w Wilnie znajomy (znajomość ta musiała być tylko chwilowa i przypadkowa i zdaje się, że Mickiewicz Towiańskiego zupełnie nie pamiętał), i dowiedziawszy się w ciągu rozmowy o chorobie żony Mickiewicza, oświadczył, że będzie z niej wyleczona, jeżeli Mickiewicz zrobi to, co on mu powie. W istocie stało się przez jakiś szczęśliwy dla Towiańskiego zbieg okoliczności, że tegoż samego dnia Mickiewicz przywiózł żonę do domu uzdrowioną. Towiański oświadczył, że to, co się stało, stało się z rozkazu Boga, jako znak dla Mickiewicza, że Towiański ma posłannictwo od Pana do wychodźców polskich.

(C. d. n.)

dziennika. Na stacyi kolejowej Aguirre wstał wyprzedzając go jednego schwytnego podróżnego Hiszpanów, a jednoroczne dziecko na śmiech zadeptało.

Owa flota rezerwowa admirała Camary, który odjechał z Kadyksu sygnalizowano 31 maja, względnie 3 b. m., powróciła do tego portu ku zdumieniu całego świata i „ma wkrótce odplynąć ku Antyllom” — jak zapewniali źródła urzędowe hiszpańskie. Co robiła w tym czasie i gdzie znajdowała się ta eskadra, — nie wiadomo. Co zaś do powodów, które skłoniły Camarę do powrotu, przypuszczać można, że chyba wadliwe przygotowanie wszystkich jego statków mogło być przyczyną tego, zdumiewającego w obecnych okolicznościach, kroku. Rzecz prosta, iż teraz Cervera, gdyby mu udało się nawet utrzymać w swym posiadaniu San Jago, nie może liczyć na współdziałanie eskadry Camary, bo najwcześniej za dni 11 do 13 może ona zjawić się w pobliżu wybrzeży kubańskich.

W Madrycie panuje, wobec tych wszystkich wypadków, łatwo zrozumiałe przyciśnięcie i równie szkodliwa w skutkach bezradność. Sągasta wprawdzie oświadczył uroczystość, że wcale nie myśli zamykać rękawic pokojowych ze Stanami Zjednoczonymi, logicznie jednak bieg wypadków zmusi go wkrótce do rozpoczęcia tych rękawic, gdyż rozstrzygająca chwila w walce z Ameryką nadchodzi, a każdy nowy milion dolarów, wydany na wojnę, potrafi Jankeś odbić na Hiszpanii, której rząd nie przestaje ludzi się ciągle nadzieją, iż mocarstwa europejskie zapewnią jej posiadanie Filipinów i Kuby.

Waszyngton, 11 czerwca. W bitwie pod Camanera, gdzie Amerykanie zamierzają uzyskać podstawę swych operacji, wzięli udział także powstańcy. W San Jago panuje podobno głód z powodu, że powstańcy przecięli dozwolność do tego miasta.

San Francisco, 11 czerwca. Dziennik *Post* donosi, że krążownik „Charleston” oczekuje na Honolulu na transport wojsk amerykańskich, płynących ku Filipinom. Transport ten zawińie najprzód do wysp Złotych (Ladronen), które obejmą w swe posiadanie Stany Zjednoczone i urządzią na nich stacyę węglową.

Madryt, 11 czerwca. *Agencia Fabra* donosi, że na wypadek, gdyby Stany Zjednoczone konfiskowały w dalszym ciągu listy, adresowane do miejscowości hiszpańskich, to Hiszpania nie ośmielsza użyć odpowiednich represaliów wobec władz amerykańskiej, znajdującej się na terytorium hiszpańskim.

Madryt, 11 czerwca. Pogłoska o uwięzieniu w Kanadzie bieżącego radcy legacyjnego hiszpańskiego poselstwa w Waszyngtonie Dubosę i wojskowego *attaché* tegoż poselstwa, porucznika Carranza, jest nieprawdziwa. Minister spraw zagranicznych nie otrzymał nawet wiadomości o ich rzekomym wydaleniu z Kanady.

Telegraf podmorski pod San Jago nie został przecięty.

Z Filipinów nie ma żadnych dalszych doniesień; nie ma także wiadomości o kontrtorpedowcu „Terror”, który miał zatopić, jak twierdzi Amerykanie.

Brusela, 11 czerwca. Don Carlos zawozał tu na konferencyę wybitnych przywódców stronnictwa karlistowskiego w Hiszpanii. Otoczenie pretendenta jest tegoż mniemania, że rozpoczęcie wkrótce poważna akcyę.

Uroczystości Mickiewiczowskie.

Krosno 6 czerwca. I nasze miasteczko uczciło jeszcze dnia 26 maja b. r. pamięć piewcy-profoka uroczystym obchodem, który pod każdym względem odbył się bardzo poważnie i wspaniale. O godzinie 6 rano zapowiedziani mieszkańcy miasta, przyzobobione w szatarni o barwach narodowych i kobiece, rozpoczęły uroczystości jubileuszowej salwy z młodzięży i dźwięki kapeli muzycznej, przeciągającej po wszystkich ulicach miasta i przedmieściu. O godzinie 9½ zebrały się na rynku reprezentacye władz tudzież zakłady i korporacye publiczne i prywatne, jakoteż delegacye okolicznych miasteczek i wsi powiatu krosnińskiego, a następnie młodzież wszystkich szkół ludowych naszej parafii, cała inteligencya i mieszczaństwo, a o godz. 10 udali się wszyscy w porządku, przez sekcyę pochodową wskazanym i przy ogłoszeniu muzyki do kościoła farnego, gdzie odbyło się uroczyste nabożeństwo, celebrowane przez czcigodnego naszego prałata, ks. Uzarskiego, z wygłoszeniem przez wikarego ks. Lisieńskiego, a zastosowaniem do uroczystości pięknie i podniosłem kazaniem, tudzież odśpiewaniem *Te Deum* i patriotycznego hymnu „Boże, coś Polskę”. W ciągu nabożeństwa odbyło się odsłonięcie istniejącej już w tej świątyni, ale świeżo obramowanej tablicy pamiątkowej na cześć króla poetów polskich. Po ukończeniu nabożeństwa udali się wszyscy w tym samym porządku i przy ogłoszeniu muzyki na przygotowany do uroczystości plac przed Szkołą tkacką, gdzie naprzód przemawiał z trybuny z patryotycznym zapalem dr. Jędrzejko, podnosząc obywateli do zasługi Mickiewicza, położone dla ojczyzny, potem odśpiewał chór działowy szkolnej kantatę Signio'ego, następnie zachwycił zgromadzenie kand. not. p. Biełski piękna deklamacyą „Reduty Ordo”. A w końcu nastąpiło rozdanie pamiątkowych broszur i portretów wieszczki ludowi i młodzieży szkolnej.

Ostatnim aktem uroczystości był wiecerek wokarno-muzyczny w sali Kasy. Zagaił zebranie sędziwy poeta, p. Fr. Waligórski, wierszem, napisanym z powodu tej uroczystości p. t.: „Ho! dla piewcy-profoka w setną rocznicę jego urodzin”. Następnie zastosowaną do okoliczności przemowę wygłosił profesor seminarium, p. Kazimierz Antonowicz. Produkcye wokalne i muzyczne, dzięki niezwykłej energii profesora seminarium, p. Stanisława Wilgi, wypadły bez zarzutu. Grono amatorów w odpowiednich kostymach odegrało scenę „Rada w zaleśniku”, która wywołała burzę oklasków. Żywy obraz, przedstawiający apoteozę wieszki w otoczeniu najwybitniejszych postaci z „Pana Tadeusza”, zakończył wiecerek. Ze zmierzchem zajaśniało miasto z przedmieściami rześnią iluminacyą; przeciągająca ulicami muzyka i patryotyczne

śpiewy młodzieży utrzymywały uroczysty nastrój publiczności aż do późnej nocy.

Wieczorek Towarzystwa pedagogicznego w Iwoniu. (Koresp. *N. Reformy*). Krosno, 7 czerwca. Gdy kraj cały przebiega się w oddawaniu hołdu swemu wieszczowi, nie pozostał i krosniński oddział Towarzystwa pedagogicznego w tyle, a wiecerek, urządzony przezeń w sali balowej zakładu zdrowego w Iwoniu, dzięki uprzejmości dra Rościszewskiego, był chlubnym wyrazem zbiorowej czci. Wiecerek odbył się w sobotę dnia 4 b. m. Zagaił w gorących słowach inspektor okręgowy i prezes Towarzystwa pedagogicznego, ks. Kazimierz Dutkiewicz, którego staraniem uroczystość się odbyła. Liczne zgromadzona publiczność, przybyła z okolicy, oraz goście zakładu słuchali nader uroczajnego programu, wykonanego przez siły wyłącznie naukowe. Odczyt p. Jasiewicz z Dukli wywarł na słuchaczach głębokie wrażenie, to też za piękne skreślenie potęgi pióra Mickiewicza zbierał prelegent huczne oklaski. Z wielkim uczuciem i wdziękiem wypowiedział p. Zofia Wyrobek deklamacyę „Pochód na Sybir”; również znakomicie wywiał się p. Denkwicz z „Reduty Ordo”. Chór naukowy pod batutą p. Nęckiego z Krosna, odśpiewał ku zupełnemu zadowoleniu kantatę Signio'ego, „Wilię”, „Pieśń Filaretów” i Polonez „Boże, daj nam” Liby. Program wieczorku urozmaicony został odegraniem przez kwartet smyczkowy „Serenady” Haydna, oraz fortepianowego kwartetu Mendelsohna przez pp. Czajkę, Heynara, Strokę i Nęckiego z akompaniamentem p. Kotulanki. Fantazyą „Briota, solo skrzypcowe, wykonane artystycznie przez p. Strokę, wywołała huczne oklaski. Odegrany z uczuciem przez pp. Fuk i Świerczewicz polonez Chopina na 4 ręce, bardzo się podobał. — Wiecerek zakończył ndatny obraz z żywych osób układu p. Stawarskiego z Jedlicza. Wrażenie ogólne przeszło wszelkie oczekiwania, zwłaszcza publiczności z sfer wyższych, która nie sądziła, aby nauczycielstwo nasze intelektualnie tak wysoko stało. Każdy punkt programu, oddany z należytym wykończeniem, wykazał, że mimo trudności w szkole pracy, nauczycielstwo o wiele wyżej stało, gdyby w lepszych warunkach.

Z uwag pesymisty.

(Nasza nowa sztuka i nowa literatura.)

„Trzeba pędzić w ślady zachodu, trzeba stać zawsze na wysokości najnowszych prądów literackich, iść za nowymi ideami w sztuce; nie należy kępować geniuszu: sztuka i literatura są tylko dla wybrańców, o tłumy nie dbamy”. Oto frazesy, które się słyszy tu i owdzie z ust młodych ludzi, prawie zawsze ubranych bardzo modnie, noszących krawatki z r. 1880, żółte lub zielone buty, co ich korzystnie odróżnia od zwykłych, średniej miary śmiertelników. Są to dekadenci, findejsiści, fiberensyści, impreysioniści i rozmaici inni secesyoniści. Panowie ci zapewniają wszystkich na słowo, że oni właściwie tylko są coś warti, a reszta, to *miseria plebs*, to t. zw. „zjadacze chleba”. Jeżeli ktoś nie chce wierzyć na słowo, że jest tak, jak twierdzi taki „ista” malarz lub literat — to pisze się broszurę o sobie samym, w której się wykląda, jak łopata, głupszej części społeczeństwa: najprzód nie rozumiecie nas dlatego, że jesteście głupi, potem dlatego, że gieniusz nie potrzebuje ani formy, ani stylu, ani sensu, ani rysunku, ani kolorytu, b. by się natychmiast silnie nadwierzeli ze straszną dla ludności szkoda. Taki modernista nie może pisać wierszy, w których hłuby sens jakiś, ho sens, to rzecz ordynarna, banalna; on nie może malować ludzi, tak, jak oni rdują po bożym świecie, bo to jest przecież zjawisko nudne i powszednie, bez treści. Trzeba więc pisać lub tomaczyć tylko takie wiersze, które nie mają za grosz sensu i których rym i rytm urągają wszelkim pojęciom budowy wiersza.

Na obrazach znowu występują na plan pierwszy, o ile tylko miejsce pozwala, okropne, krwawe mgławice, wiry otchłani, śmietankowym malowane kolorem, niesłychane, szarpące wnętrza, gdzie itp. Kolor drzew jest zielony, — myśli zwykły śmiertelnik. „Dopełniający kolor zielonego, łomaczyć impreysionista, jest czerwony, więc się powinno malować drzewa czerwone w czerwcu i maju, a zielone w październiku i listopadzie, gdy faktycznie barwa ich jest czerwona”. Niebo jest niebieskie: stara bajka mamek; ono wcale nie jest niebieskie: są to złudzenia optyczne; człowiek ma nos między oczami i nagi do samej ziemi: tak wygląda przeciętny filister zjadacz chleba, lecz porządny neo-moderno-secesyoniści daje Ikarom żebrą na brzuchu, kość jarznowa na polityce, lewe oko patrzy w prawą kieszkę, prawie wlewa. Dziewięć secesyoniów mają cęce barwy zgniętego ogórka, są mniej więcej zrywane, ale za to wytrują się w kwiat mistyczny, skalkowany z wydawnictwa *Handbuch für Decorations-Malerie*.

Artyści tacy malują jakis nieokreślonego koloru i rysunku galarety, i podpisują: „Circulus Viciusus”. „Strasna awantura”, „Rozdzwięk symfonii”, „Błask ciemności”. A ty biedny zjadacz chleba płac 25 centów i wydrapasz się na wystawę podziwiał, co tworzy wiara w ludzką naiwność!

A temata sceniczne! Sztuka dramatyczna bez łózka, śmierci, lub, co najmniej, bez ciężkiej, dziesięcioletniej choroby jest głupstwem filistrów, jest objawem zaniku poczucia estetycznego.

A gdy już zwykłe środki propagandy nie pomagają do oświecenia upośledzonej umysłowo reszty społeczeństwa, wtedy, drukiem i mową, usuwa się niewygodne przeszłości w postaci dobrych komedyopisarzy, zdolnych nowelistów, rutynowanych malarzy, miesza się ich prace systematycznie z blokiem swego wyroku, a biedna ludzkość wtedy nie wie, co więcej powiedzieć: czy niedołężne rymy i bohomyzy, czy ciętość piór i języków apostołów nowych kierunków w sztuce?

Goniąc za chimarami zachodu, pamiętajmy jednak, że nie mamy za sobą całych wieków mroźnej, systematycznej, pozytywnej pracy, jaką ten zachód poczynił się (może, że nasz obecny pochód naprzód ma wszelkie cechy silnego cofania się, bo naśladujemy to, co dla za-

chodu jest wysokiem chimery, dodatkiem i epizodem, ale nie treścią pozytywnej pracy. Zrobimy najprzód coś porządnego, nie spieszymy się tak gorączkowo, bo połamiemy karki, niech przed neo-modernistą będzie u nas Meissonier.

Co bierzemy z zachodu? Pornografię wyszukujemy starannie w Zoli, objaśniamy tajemnicę półświatka, naśladujemy niedołęgow, którzy ani rysować, ani malować nie umieją. Artyści pijani absyntem, kandydaci do szpitala wariatów, nadają ton naszej najdołszej sztuce i poezji. Ale gdzie jest ów dorobek cywilizacji, gdzie spokojna praca, kultura, gdzie pomniki rzetelnej pracy, którymi szczyty się zachód? Czy jednak wskazywana nam przez neo-modernistów droga prowadzi do trwałych zdobyczy, które mają być w przyszłości chlubą narodu i racją jego obecnego i przyszłego bytu, — wątpimy bardzo.

N. X.

Od Administracyi.

Dla dogodności osób, przebywających w kąpielach, będziemy, wyjątkowo podczas sezonu kąpielowego, przyjmować od nich prenumeratę także tygodniowo, licząc z przyszłą pocztową po 45 cent. za tydzień.

KRONIKA.

Kraków, 11 czerwca.

Nasz felieton. W przyszłym kwartale rozpoczniemy druk najnowszą, współczesną powieść hr. Wincentego Łośia p. t.: „Przewrotna kobieta”. Powieść ta odznaczająca się zarówno zajmującą fabulą, jak psychologiczną prawdą, obudzi bez wątpienia żywe zajęcie naszych czytelników. Nadto w czasie najbliższym zamieścimy w felietonie naszym mniejsze rozmiarami nowelę Sewera i Bałuckiego. W lipcu ukończymy druk pięknej, powieszki i zasłużone zyskującej uznanie powieści Emmy Jeleńkiej, p. t.: „Panienka”. Drugą część powieści Reymonta p. t.: „Ziemia obiecana”, kończy, obecnie w Paryżu bawiący, autor. Mamy więc nadzieję, iż niebawem będziemy mogli dokończyć tę zajmującą powieść, której druk z niezależnych, a przez redakcyę naszą nieprzewidywanych powodów, byliśmy zmuszeni przerwać z początkiem tego roku.

Nadto w tece redakcyjnej posiadamy wiele oryginalnych i tłumaczonych, cennych prac z zakresu krytyki literackiej, powieści, nowel i t. p., których z powodu nawału materiałów politycznych bieżącej chwili, mimo najszerszej chęci, nie zdołaliśmy zżytkować. Zwłokę powetujemy, jak mamy nadzieję, w nadchodzącym już sezonie letnim, w którym wprowadzimy znowu w życie drugi felieton.

Rada miejska krakowska w poniedziałek i wtorek dnia 13 i 14 b. m. odbędzie w sali ratuszowej nadzwyczajne posiedzenie pofne o godzinie 5 wieczorem dla dalszych obrad nad sprawami regu lacji plac i etatu urzędników i służby miejskiej.

Niedzielnia uroczystość w parku dra Jordana zapowiada się nadzwyczaj świetnie, jeżeli pogoda posłuży. Panie, biorące udział w organizowaniu tej zabawy, zajmują się bardzo gorliwie przygotowaniami. Bufety, zaopatrzone w herbatę i przekąski, oraz w mleko, dostarczą podwieczorku za 20 ct. (bez nadatków), dla dzieci owoce, ciastka, pierniki po 10 ct. i po 5 ct. Bufetami zajmują się Łaska wie panie Ulanowska, doktorowa Pareńska i Sewerowa Maciejowska, oraz p. Żypowska w otoczeniu zaproszonych pan, młeczarnia p. Heuman z pp. Rogosówniemi i Podgórska. Kto będzie chciał trwać pamiątkę wynieść z tej uroczystości, ten odszuka stołn p. profesorowej Korczyńskiej, zaopatrzonego w najnowsze wydawnictwa Stowarzyszenia nauczycielek, oraz w wizerunki i pisma Hofmanowej. Stołów z wydawnictwami będzie kilka; książki pamiątkowe w oprawie i bez oprawy, po różnych cenach będą do nabycia.

Dzień ten rozpocznie się nabożeństwem w kościele N. P. Maryi o godz. 8 rano. Tam zgromadzi się młodzież szkolna. O godz. 4 po południu zakończy muzyka w parku i rozpocznie się zabawy i śpiewy dzieciinne. Koło godziny 7 odezwie się chór pod kierunkiem p. Sierosławskiego. Zapowiada się też niespodzianką: obraz z żywych osób, przedstawiający apoteozę Klementyny z Tańskich Hofmanowej w otoczeniu działwy.

Przypominamy, że dzieci, chcące brać udział w korowodzie i zabawach, powinny zaopatrzyć się w wejścia w chorągiewki i gromadzić się pod kierunkiem prof. Kozłowskiego. Panowie komitetowi, odznaczeni kokardkami, dostarczą wskazówek i objaśnień.

Z Akademii umiejętności. W poniedziałek d. 13 b. m. o godz. 6 po południu odbędzie się posiedzenie wydziału filologicznego. Porządek obrad: Prof. J. Czubek przedstawi pracę swoją p. t. „Jan Chryzostom z Gosławia Pasek w oświetleniu archiwalnem” (1667—1701).

Artyści-zbiezlarze, Teodor Rygiel i Cypryan Godebski, bawią w Krakowie, pierwszy dla dopinowania ustawienia pomnika Mickiewicza, drugi dla oddania pomnika Kopernika w gmachu uniwersytetu.

(J. T.) Posąg Kopernika z brązu, roboty p. Cypryana Godebskiego, ustawionym będzie wkrótce w dziedzińcu gmachu Biblioteki Jagiellońskiej. Acz kolwiek dotąd posagu tego nie ustawiono jeszcze ostatecznie, ani nie odsłonięto urwisko, można go już jednak oglądać. Z prawdziwem zadowoleniem stwierdzają wszyscy, znawcy i niezawcy, że jest to dzieło w całym znaczeniu tego słowa piękne, które będzie ozdoba bibliotecznego dziedzińca, w swoim rodzaju arcydzieła architektury ostrożkowej.

Artysta przedstawiał Kopernika, jako studenta *Almae matris* Jagiellońskiej, wpatrzonego z zadumą w sferę niebieską, którą trzyma przed sobą. Wiele poezyi i życia młodości w sobie ta postać, mimo tego, że ruch jej jest spokojny, z twarzy zaś przebiega piękno geniuszu. Modelowaną jest ona z wielką finezją i bez względu na młodość, zatrzymała dobrze znany z lat późniejszych typ nieśmiertelnego uzonego Szlachetnie, choć skromnie pomysłany postument z jasnego kamienia ze złocionem emblematami i liściowemi, gotyckimi ornamentami, dosko nale nznpełnia całość.

Wprawdzie co do kostumu można by z autorem się nie zgodzić, b. kostum ten nie należy do żadnej epoki, lecz jest to rzecz mniejszej wagi wobec tego, że cały pomnik robi bardzo korzystne wrażenie, z którym tak rzadko spotykamy się w pomnikach stawianych w Krakowie ostatnimi czasy.

Odezwa do wszystkich Polek. Ku nieprzejmającej czci największego piewcy narodu, a zarazem ku pożytkowi nieszczęśliwego lndu, tak bardzo umiłowanego przez twórcę „Pana Tadeusza”, postanowiło Koło pań Tow. „Szkółki Indowej” założyć na kresach szkołę ludową imienia Adama Mickiewicza. Szkoły na kresach — to najważniejsze placówki gnębionej polskości, to przednie strażnice narodu!.. Wznosić te warownie obronne zagrożonego bytu narodowego — powinno stać się nie tylko hasłem naszym, ale myślą najbliższą, energią, czynem!! A niech nam świeci przykład bohaterski Polek, śpiących własnymi rękami sznaje i okopy warszawskie!..

„Przeżmiał czas” orężnych bojów i krwawych zapasów — przeminał!.. Ale niedoła wiecznie trwa, a nciśk wzmaga się i rośnie. Barbarzyństwo sięga po mowę ojczyzną, po mowę Adama, po naszą pieśń!.. Nam, za przykładem matek, idących piersią na kule, zaszerogiem się w działaniu wspólnem i tam, na kresy iść!.. Mowa, którą wpajamy dzieciom, pieśń, którą ich kołysyśmy — to własność nasza najserdeczniejsza! Nie dajmy jej!

Do was, Polek, zwracamy się temi słowami: „Szkółka ludowa na kresach imienia Adama Mickiewicza w rocznicę urodzin tego wieszaka powinna stanąć jedynie mocą naszej ofiarności”..

Ofiarności niech się stanie obowiązkiem, — chęć czynem!.. a zwyciężymy i na kresowych sznacjach!..

Za zarząd krakowskiego Koła pań Tow. Szkoły ludowej: *Idalia Paulikowska*, przewodnicząca. *Marya Siedlecka*, sekretarka.

Datki należy przysyłać do zarządu krakowskiego Koła pań Tow. Szkoły ludowej, ulica Szpitalna 7, lub na ręce: E. Bałuckiej, ul. Floryjańska 39. E. Chmurskiej, ul. Poselska. Janowej Federowiczowej, ul. Szczepańska. Tadeuszowej Federowiczowej, ul. Stawowska. Leony Kohnowej, ul. Piarska. Józefy Kotarbińskiej, ul. Radziwiłłowska. Jadwigi Łobaczewskiej, ul. Mikołajska. Leont. Owczarkiewiczowej, ul. Grodzka 63. Elizy Pareńskiej, Wielopole. Marcyanny Ponikłowej, ul. Bracka. Idalii Pawlikowskiej, ul. Batorego 23. Franciszki Redykowej, ul. Sienna 7. Maryi Siedleckiej, ul. Szpitalna 7. M. Schneiderowej ul. Floryjańska. M. Śliwińskiej, ul. Mikołajska. H. Trzebieckiej, Podwale. Wodzinowskiej ul. Szewska. K. Bujwidowej ul. Kolejowa 3.

Z komitetu uroczystości Mickiewiczowskiej. Komitet obchodu Adama Mickiewicza nie rozsyła żadnych zaproszeń do instytucji i korporacji, wychodzi z założenia, że przedstawiciele tychże sami się zgłusa celem wzięcia udziału w obchodzie. Natomiast wystosowano zaproszenia do rodziny poety, osób zasłużonych około sprawy pomnika i do pisarzy, którzy się przyczynili do rozszerzenia znajomości dzieła wieszaka. Zgłoszenia przyjmuje prezydent miasta Krakowa.

Z „Sokoła”. Wobec pewnej niemal pogody odbędzie się jutro w niedzielę gromadna wycieczka sokoła do Tyńca. W interesie publiczności nprasa komitet o zaopatrzenie się w karty przejazdu, które po cenach zredukowanych do minimum sprzedawane będą przed wyjazdem w gmachu „Sokoła”, przed którym też oczekiwać będą specjalne podwozy. Wyjazd nastąpi w dwóch partych, o 1szej i 3ej godzinie z południa.

Powodzenie wycieczki zapewnione wobec licznego udziału sąsiadnych drżny sokolich. Muzyka wojskowa, oświetlenie ruin tynieckich gry i t. p. przyczynią się niemało do rozmańczenia zabawy nie dzielnej, w której i życiela „Sokołowi” publiczność krakowska liczny weźmie udział.

Z uniwersytetu. Pp. Rudolf Brejter, rodem ze Lwowa, i Wojciech Stankiewicz, rodem z Dynowa, otrzymali dziś na tutejszym uniwersytecie stopień doktora wśzech nauk lekarskich.

W zakładzie prof. Bujwida dla szczepień ochronnych przeciw wodowstrętom leczono w bieżącym roku: w styczniu osób 18, w lutym 16, w marcu 15, w kwietniu 40, w maju 31, razem osób 120. Z leczonych zmarła na wodowstręt jedna osoba, silnie pokaszana w głowę.

Przegląd Lekarski podnosi widocznie z roku na rok powiększenie się liczby osób pokaszanych i leczonych, oraz wrażliwość zafanie lekarzy i ludności do tego sposobu leczenia. Zaufanie okazuje się w tem, że zgłaszają się coraz częściej osoby ukąszone, lecz niewłaściwie niekwalifikujące się do leczenia, celem tylko porady. Zaznacza również *Przegląd Lekarski*, że środki materjalne i pomieszczenie zakładu coraz bardziej są niewystarczające i wkrótce potrzebie odpowiedzieć nie zdolają. Ścieśnić zfr., jakie przysłał Wydział krajowy na ten cel, jest zaledwo częścią kosztów, potrzebnych na utrzymanie zakładu. Wiadomo prztem powszechnie, że pokaszani bywają najczęściej ci, co pieśzo, a w dodatku często i boso chodzą, a więc nie tylko na leczenie nie mają, ale często na utrzymanie i koszt podróży im nie wystarcza, skutkiem czego nieraz zakład nie jest w stanie zadowolnić tych wszystkich potrzeb i sam się w finansowych kłopotach znajduje. Gminy i władze, wysyłające pokaszanych do szpitala, zwykłe dają im na drogę tak mało, że nawet na podróż powrotną nie wystarcza.

Wielki koncert połączonych czterech orkiestr wojskowych odbędzie się w dniu 19 b. m. w parku krakowskim z powodu jubileuszu cesarskiego. Dochoł z koncertu przeznaczony na fundusz sierot po wojskowych i na ubogich w Krakowie.

Zjazd koleżeński. Dnia 25 b. m. odbędzie się w Krakowie zjazd kolegów, którzy w r. 1888 ukończyli gimnazjum św. Jacka. Zamierzający wziąć w nim udział, zechcą mnie o tem zawiadomić, a zarazem podać adresy tych kolegów, którzy, mieszkając na prowincyi, z niniejszego ogłoszenia korzystać nie będą mogli. *Dr. Stefan Kirchmayer*.

Redakcyja tygodnika „Życie” prosi nas o ogłoszenie, że z powodu technicznych trudności i przekształceń, zaszytych w wydawnictwie *Życia*, numer pisma dzisiaj nie wyjdzie, aż dopiero w przyszłą sobotę w podwójnej objętości i od tego czasu co tydzień najpukntualniej w każdą sobotę wydawany będzie.

Zmarli. Stefan Żupański k. b. współwłaściciel księgarni pod firmą „J. K. Żupański i K. J. Heumann” w Krakowie, syn zasłużonego księgarza i wydawcy poznańskiego s. p. Jana Konstantego Żupańskiego, zmarł w Warszawie w dniu 9 b. m., przeżywszy lat 34.

Olgiard Jastrzębiec Taniewski, syn byłego

pułkownika wojsk rosyjskich, powstańca z 1863 r., zmarł dziś rano w Krakowie po długich cierpieniach, przeżywszy lat 25. Wyprawdzenie zwłok nastąpi w poniedziałek 13 b. m. o godz. 4 z domu przy ulicy Zwierzynieckiej l. 27.

Ewidencyja katastru. W celu przyjmowania zgłoszeń co do zaszytych zmian w posiadaniu gruntów, tudzież w celu innych urzędowych czynności dla utrzymywania ewidencji, urzędnik pomiarów nadgeometa ewidencyjny p. Dankiewicz obecny będzie w lokalu urzędu ewidencyjnego w Krakowie w dniach 1, 2 i 4 lipca b. r.

Posiadacze gruntów zechcą jawić się w dniach powyższych ze zgłoszeniami, tyczącymi się spraw utrzymywania katastru, lub przedłożyć dokumenta, odnoszące się do zmian, zaszytych w posiadaniu gruntów.

Kara śmierci. Wczorajsza rozprawa przed sądem przysięgłych o zbrodnię skrytobójczego morderstwa, popełnioną na osobie Maryi Rojkowskiej, trwała do północy. Ława przysięgłych potwierdziła winę Szczepana Goleńki i tenże skazany został na karę śmierci przez powieszenie. Oskarżony o współwinę, 80-letni starzec, Grabkowski, który, jak w toku rozprawy stwierdzono, karany był dotąd 28 razy, skazany został na 6 miesięcy więzienia. Obaj skazani wniesli zażalenie nieważności.

Koncert pani Posiadłowskiej, zapowiedziany na wczoraj w teatrze letnim, został w ostatniej chwili odwołany z powodu niedyspozycji koncertantki.

Do czego mamy straż bezpieczeństwa. Otrzymujemy następujące pismo z prośbą o ogłoszenie: Na ulicy Grodzkiej, róg Poselskiej, dostał jakiś ubogi człowiek wczoraj pomiędzy godz. 8 a 9 napadu. Stojący w pobliżu stójkiwy nie zauważył tego wcale. Przypadkiem wtedy do niego i wskazałem człowiekowi tego, zrobiwszy uwagę, iż powinien go usunąć z twardego bruku, gdzie ten nieszczęśliwy silnie musiał się potłoc i kazać odwieść go do jakiego lazaretu lub zakładu. Stójkowy ledwo raczył się obrócić i najspokojniej w świecie przyglądał się wraz z innymi gapiami nieszczęśliwemu.

Pomimo, iż niedawno jestem w Krakowie, tego samego nieszczęśliwca po raz drugi zdarzyło mi się już w podobnym stanie spotkać na ulicy. Nie znając tutejszych stosunków, pozwałam sobie zapytać się szan. Redakcyi, czy w licznych zakładach krakowskich nie ma miejsca dla takich nieszczęśliwców i czy wśród dziesiątek Towarzystw, które się opiekują prawdziwie biednymi, a nawet pseudo biednymi (jak się ktoś wyraził „wstydzącymi się pracować”), nie ma takich, któreby się tym nieszczęśliwcom zajęły. A dalej, na co jest tymczasem, czy nie na to, aby w podobnym wypadku przyjąć w pomoc nieszczęśliwemu i odesłać go gdzie należy, lub posłać po lekarza, jeżeli tego jest potrzeba. Spodziewam się, że szan. Redakcyja podzieli moje oburzenie i umieści w *N. Reformie* te słowa kilka, aby odnośnym instytucyom i władzom zwrócić na podobne wypadki uwagę.

W okolicach Skawiny w paru wsiach tamtejszych, jak nam donoszą, ludność robocza, pozbawiona zajęcia, dopuszczała się wczoraj ekcesów. W związku z tem jest zapewne wyślanie z Podgórza do czterech wsi powiatu żołnierzy pułku dragonów. Bliższych informacji na razie nie posiadamy.

Lwowski komitet pomnika Adama Mickiewicza odbył onegdaj trzygodzinną naradę, podczas której szczegółowo omawiano punkta, nznpełniające konkurs na pomnik Mickiewicza. Po wysłuchaniu fachowych opinii wybitnych architektów i artystów lwowskich, przedyskutowano kolejno wszystkie przedłożone przez ścieżającą komisję paragrafy projektu, poczytaono w nich pewne zmiany i uchwalono, by konkurs ten w nowej nznpełniającej formie ogłosić w dniach najbliższych.

Wydział Związku Towarzystw sokolich ogłasza:

1) Dnia 26 czerwca b. r. odbędzie się w Rzeszowie odsłonięcie pierwszego na polskiej ziemi pomnika naczelnika Kościuski; na tej uroczystości reprezentować będzie Związek druh Walenty Adamski z Tarnowa, wydziałowy Związek, a gremialny w niej udział mają związki Związku Towarzystwa sokoła, należące do okręgu rzeszowskiego, którego wydziałowi pozwolono zaprosić delegacyę związkowych Towarzystw sokolich, należących do okręgu przemyskiego i tarnowskiego; do tego też wydziału należy zgłaszać najpóźniej do 20 czerwca tych druhów, którzy mają przybyć na uroczystość.

2) Dnia 27 i 28 czerwca odbędzie się w Krakowie odsłonięcie pomnika Mickiewicza; na tej uroczystości reprezentować będzie Związek druh Władysław Turski, pierwszy zastępcą prezesa Związku i prezes Sokoła krakowskiego, a niesionym będzie tylko sztandar związkowy. Pierwszego dnia w pochodzie weźmie udział Towarzystwa sokoła krakowskie i według możliwości inne Towarzystwa sokoła, należące do okręgu krakowskiego, drugiego dnia, przy odsłonięciu pomnika, cały okręg krakowski gremialnie, wszystkie zaś inne związki Towarzystwa sokoła przez delegacyę; druhów, mających przybyć na uroczystość, należy zgłaszać najpóźniej do 10 czerwca do wydziału Towarzystwa sokołego w Krakowie, dla zgłoszonych przystojne się pomieszczenie koszarowe.

3) Dnia 29 czerwca odbędzie się w Podgórzu pod Krakowem poświęcenie sztandaru tamtejszego Towarzystwa sokołego; na tej uroczystości reprezentować będzie Związek druh Turski (j. w.), a wezmą w niej udział Towarzystwa sokoła, należące do okręgu krakowskiego. Druhów, którzy mają przybyć do Podgórza, należy zgłaszać najpóźniej do 20 czerwca, do wydziału tamtejszego Towarzystwa sokołego.

Z Rabki piszą do nas: Pod bardzo dobrmi wróżbami rozpoczęliśmy tegoroczny sezon kąpielowy. Znakomicie tutejsze solankowo-jodowe źródła, nie mają sobie równych w Polsce, ściągają sporą liczbę kuracyszyn nawet z bardzo oddalonych okolic, bo z Szweey i Antwerpii. W ostatnich czasach porobiono tu mnóstwo nlepszeń. Wspaniały, kilkadziesiąt morgowy park został uregulowany, wszędzie zaprowadzono wygodę i komfort, tak, że dzisiejsza Rabka nie jest wcale podobną do tej, która przed kilku laty stawiła pierwsze nieśmiśle kroki w konkursie krajowych wód. Prztem położenie 510 metrów nad poziomem morza w malowniczo pięknej okolicy, czyni pobyt tutaj netylko p-zadany dla zdrowia, ale estetycznie przyjemnym, co zresztą także wpływa na zdrowie. Do powiększenia liczby kuracyszynów przyczynia się także wzorowo pensjonat żony zakładuowego lekarza, pani Głuchowskiej, który istnieje już 8 lat i posiada jak najpochlebniejszą opinię. Zapewnia on opiekę dzie-

przemysłu w Krakowie . . .	211	50	212	50
kolei Lwów-Czerniowce-Jassy	292	50	294	—

Kursa są notowane bez kuponu bieżącego, który się oblicza osobno.

owe „Vöslau“
ronie na wzgórzach wiedeńskiego lasu, z rozle-
wów w lasach szpilkowych.
y z Wiednia. Dziennie kursuje
bowych i pospiesznych.
24° C.
nipoohondry i wszelkim cierpieniom nerwowym,
ciała ciąża; dobre dla odzyskujących zdrowie itd.
na, żętyczna i wodami mineralnemi, elektro-
823 6 6
d. w domo zdrowym.
, Back, Zwierschütz, Communal (Raussnitz),
innych willach i domach mieszkalnych.
r. — Porą kąpielowa od maja do października.
ronowej od 1 sierpnia.

Pierwsza c. k. austro-węgierska wylącz. uprz. fabryka
ASADOWYCH FARB
 Karola Kronsteina
 w Wiedniu, III., Hauptstrasse 120 (w domu własnym).
 Odznaczona złotymi medalami. Dostawca arcyksiążęcych i książęcych
 rządów, c. k. rządów wojskowych, kolei żelaznych, towa-
 rzystw przemysłowych, górniczych i hutniczych, towarzystw budowy,
 przedsiębiorców budowy i budowniczych, jak również właścicieli fabryk
 i domów. Farb tych, rozprowadzających się w wodzie, dostarcza się w sta-
 nie suchym w kształcie proszku w 40 rozmaitych wzorach od 16 ct.
 za kilo i wyżej, a powłoczenie niemi od czystości i tonu barwy
 zupełnie równa się olejnemu.
 Wzory, jakoteż sposób użycia za darmo i oplatnie. 570 10 0

Od dawien dawna ze swej dobroci i zapachu znaną prawdziwą
HERBATĘ ROSYJSKĄ
 zbioru majowego amatorom tejże poleca handel
W. ADAMOWICZA
 w Brodach na pograniczu rosyjskim 21 46 0

1 funt „Familijnej” bardzo dobrej	1.40
1 funt „Melange de Moskau” w oryg. opak., najlepszej	2.50
1 funt „Imperial” cesarskiej, w oryginalnym opakowaniu	3.50
1 funt Wysiewków z najlepszych herbat kwiatowych	1.20
Znakomitej Kawy „Ceylon” franco 5 kilo	9.50

Konces. Zakład Fabryczny
Wód Mineralnych Sztucznych
 i specjalnych lekarskich

w KRAKOWIE, ul. św. Gertrudy Nr. 4.

Wody sztuczne mineralne:
Selterska, używana w katarach oskrzeli i płuc, flaszka 16 ct.
Bilińska, używana w katarach wszelkiego rodzaju, w zaduszcach i cierpieniach prze-
 wodu pokarmowego, flaszka 15 ct.
Vichy, powszechnie znana i zalecana, flaszka duża 40 ct., mała 25 ct.
Giesshüblerka, czysta szczawa, alkalizacyjno-sodowa, jako napój zwykły i dyetety-
 czny, flaszka 1/2 litrowa 10 ct., 3/4 litr. 14 ct.
Kissingen Rakoczy, flaszka 20 ct.
 Na wzór wody **Maryenbadzkiej**, flaszka 20 ct.

Wody specjalne lecznicze:
Zelazista (z pyrofosforanem żelazowym), wyborny środek w bezkrwistości i bled-
 nicy, mocniejsza 25 ct., słabsza 22 ct.
Jodowa, przewyższająca wszelkie wody naturalne jod zawierające, flaszka 20 ct.
Litowa, jedyny środek w cierpieniach pęcherza moczowego i artretyzmu, flaszka 15 ct.
Bromowa, przeciw słabościom nerwowym, migrenie, histeryi, epilepsji, bezsen-
 ności itp. używana na zlecenie lekarza, mocniejsza 28 ct., słabsza 20 ct.
Hygieniczna, czysta szczawa, jako napój codzienny w braku zdrowej wody, fla-
 szka 10 ct.
Kwasna Sodowa, na zlecenie lekarza w słabościach żołądka używana, flaszka 15 ct.

Sodowa, za najlepszą w Krakowie przez Towarzystwo Lekarskie uznana.

Przyrządzanie wód wymienionych odbywa się pod kontrolą
 Komisji lekarsko-przemysłowej Tow. Lekarskiego.

Do nabycia w Krakowie i na prowincji przeważnie w aptekach.
 Zamówienia skutecznie się bezzwłocznie.
 Broszury przesyła się na żądanie franko.

K. Rząca i Chmurski,
 właściciele Zakładu.

Według orzeczenia Towarzystwa lekarskiego krakowskiego, wody
 mineralne sztuczne tego Zakładu odpowiadają swym składem chemi-
 cznym w zupełności wodom naturalnym. 50 22 0

PRAWDZIWE KAUCZUKOWE DUKARNIE CZCIONKOWE
 W KAŻDYM JĘZYKU I WIELKOŚCI
 oraz stampille i pieczęcie

nabywaj Pan tylko wprost u wyrobnicy
J. Lewin'a, fabryki stampili i czcionek
 w WIEDNIU, I., Adlergasse 14k. Telefon 12179.

Całkowita ręczna drukarnia wraz z patentem, przyrządem do przytłumiania,
 szczyptkami i poduszeczką utrzymującą stałe farby,
 do sporządzania rozmaitych druków: kart wizyto-
 wych, adresowych, kopert, cyrkularzy itd. kosztuje:

z 80 czcionek	zr. 1.20
130	2.50
190	3.50
225	4.50
320	5.50
400	6.50

Za niestosowne zwraca się pieniądze. 198 21 0
 AGENTÓW potrzeba. Cennik darmo i oplatnie.

Wiedeńskie panie zawdzięczają swą piękność

w pierwszej linii nazywaniu najprzyjemniejszej, najsku-
 teczniejszej i najskuteczniejszej
Oryginalnej Pasty Pompadour,
 wynalezionej przez s. p. Dr. med. A. Rixa. Ten środek piękności po
 użyciu go wywołuje żywy, świeży kolor twarzy, oświe-
 wającą, zmarszczek pozbawioną cerę nawet
 do najpóźniejszego wieku, usuwa, za co się rzący (i w przeci-
 wnym razie zwraca pieniądze), piegi, plamy wątrobiane,
 ślady osypu, trądziki, czerwoność, wszelkie nieczystości skóry;
 używają go już od lat 40 najdostojniejsze osoby, arty-
 ści i t. d., jak tego dowodzą świadectwa i podziękowania, które
 można przegladac. Dowodem dobroci i nieszkodliwości tego środka piękności jest jego 40-
 letnie istnienie, podczas którego pojawiły się i znikły tysiące tego rodzaju środków.
 Cena stoika na 6 miesięcy zr. 1.50. Stoiki na próbę po 60 ct. 406 16 26

Mleko Pompadour
 nadaje skórze natychmiast białosć mleka, która nie znika z twarzy nawet po umyciu. Orygin-
 alkon zr. 1.50. Mleko Pompadour 30 ct. Puder Pompadour różowy, kremowy, biały zr. 1.25.
 Zwrócić się z zamówieniem do **Rix Dr. Witte, Söhne (Anton Rix & Bruder),**
 którzy jedynie wyrabiają prawdziwe wytwory Dra Rixa, w Wiedniu, Praterstr. 16.
 Przy kupnie przyjmować tylko plombowane pakiety. — We Lwowie na S. Rucker.

ZAKŁAD WODOLECZNICZY
 klimatyczny, żętyczny, tudzież wzięwalnia
Jaworze (Ernsdorf)
 obok BIELSKA na Ślązku austr.
 Pensjonat leczniczy otwarty cały rok!

Stacya kolejowa, poczta, telegraf i apteka w miejscu; odległość
 od Krakowa trzy godzin via Dziedzię-Bielsko.
 Położenie uroczne u stóp Beskidów śląskich. — Klimat idealnie
 zdrowy. — Urządzenia wzorowe, odpowiadające wymaganiom nowo-
 czesnym. — Restauracya pierwszorzędnej jakości, pod ścisłym dozo-
 rem lekarskim.

W roku bieżącym objął kierownictwo lekarskie długoletni kiero-
 wniki zakładów hydropatycznych w Galicyi
Dr. Aleksander Medwey.

Blizszych informacyj listownych udzielają: 732 18 30
 administracyjnych lekarskich
Karol Forner, dzierż. dóbr. **Dr. Aleksander Medwey**, kierownik zakładu.

Stacya kolei
Muszyna - Krynica,
 z Krakowa 8 godz.
 z Lwowa 12 „
 z Pesztu 11 „

KRYNICA

Poczta (trzy razy
 dziennie)
 i urząd telegrafu
 czny w miejscu.
 Apteka.

c. k. Zakład zdrojowy w Galicyi.

W karpatach 590 m. n. p. m. Od stacyi kolejowej godzina bitej drogi. Na stacyi wygodne
 powozy. **Środek leczniczy: Zdroje bardzo silnej szczawy wa-
 pniowej i magnezowej-sodowej-żelazistej. Kąpiele mineralne** bardzo
 obficie w wolny kwas węglowy, metodą Schwartza ogrzewane. (W r. 1897 wydano 43.500). Nader
 skuteczne **kąpiele borowinowe.** (W r. 1897 wydano 16.400). Kąpiele gazowe z czystego
 kwasu węglowego. **Skarbowy zakład hydropatyczny** pod kierunkiem Dra Ebersa.
 (W r. 1897 wydano 12.000). Kąpiele rzeczne. Klimat wzmacniający podalpejski. Wody mineralne,
 miejscowe i wszelkie zagraniczne. Keifir. Żętyca. Mleko sterylizowane. Główna stacya
 Apteka.

Lekarz zakładowy Dr. L. Kopf z Krakowa, stale cały sezon ordynujący. Nadto
 12 lekarzy wolno praktykujących. Mieszkania: przeszło 1500 pokoi z całonocnym komfortem
 urządzone, w cenie od 60 ct. dziennie wzyż.

Dom zdrojowy, Czytelnia, Restauracya, Pensjonaty prywatne, Hotele, Cukiernie. **Kościół
 katolicki. Cerkiew. Muzyka zdrojowa stała** (dyrektor A. Wróński). **Stacya
 teatr.** Koncerty, odczyty baletu.

Spacer w uroczyskach Karpat. Rozległy park szpilkowy, wzorowo urządzony, około
 100 morgów obszaru.

Frekwencya w 1897 roku: 4950.

Sezon od 15 maja do 30 września. W maju, czerwcu i wrześniu ceny kąpiei, pomie-
 szkań w domach skarbowych i potraw w restauracyi domu zdrojowego o 25% niższe. W lipcu
 i sierpniu nie udziela się ubogim żadnych uig, jak uwolnień od taks kuracyjnych i t. p.

Rozsyłka wód mineralnych krynickich od kwietnia do listopada.

Składy we wszystkich większych miastach w kraju i za granicą.

Blizszych wyjaśnień na żądanie udziela, oraz broszury i prospektu rozsyła 843 3 5
c. k. Zarząd zdrojowy w Krynicy.

Kopalnia i nowo założona fabryka gipsu
Fr. Lenerta w Podgórzu-Płaszowie

połącza wszystkie gatunki gipsu najlepszego wyrobu, jako: surowy na-
 wozowy, murarski, rzeźbiarski i alabastrowy.

Oprócz tych gatunków udoskonalonego własnego wyrobu utrzymuje za-
 stępstwo I. KRAMERA fabryki gipsu cementowego węgierskiego, który
 nadaje się szczególnie na formy dla fabryk pieców kaflowych, cegieł i
 dachówek, a którego 100 kilo kosztuje 2 złr 30 ct. wraz z workiem loco
 Kraków, zaś wagonami do wschodniej Galicyi jeszcze taniej wypada.

Wagony z Płaszowa lub Krakowa mogą być także uzupełnione cementem
 z Bonarki, Szczakowu lub Groszowic, wapnem hydraulicznym lub skalistym,
 posadzkami itp. po cenach fabrycznych. 906 3 0

Adres: **FR. LENERT, Kraków.**

K. ZIELIŃSKI optyk w KRAKOWIE,
 Rynek 39, linia A-B,

połącza wielki wybór **lornetek tea-
 tralnych i polowych**, po
 bardzo niskich cenach, mianowicie:

Teatralne czarno emal. zr. 3-90, 4-50, 5-25, 6-25
 „ niklowane zr. 4-50, 5-25, 5-50
 „ aluminiowe zr. 6-50, 7-50, 8-
 „ oprawa z konych zr. 6-50, 7-25, 8-10
 Polowe czarno emaliow. zr. 6-75, 7-50, 8-10, 8-50
 „ nikl. 8 szkiele „Alpenglas“ zr. 6-10, 8-50
 „ alumin. 8 szkiele „Alpenglas“ zr. 11-
 Ceny rozumia się z skórkow. futerałami
 a przy polowych i z paskiem. 66 10 0

Wagi wodne budowlane 25 cm. zr. —70
 60 „ 1-
„Miary 20to-metrowe” zr. 2-80 do 4-50.

Lawn Tennis
 oryg. angielskiej firmy
T. H. Ayres w Londynie
 dostać można jedynie
 w magazynie
„Au Bon Marché”
FILIPA ELLE
 w Krakowie,
 Rynek główny 14,
 telefon Nr. 119.

Rakiety od 2-90 577 8 0 Rakiety od 2-90

Senzacyjny wynalazek
Paper Vestas
 zapalaki papierowe
 lepsze i tańsze od woskowych, patentowane
 we wszystkich państwach.

Dostać można we wszystkich handlach
 i c. k. trafikach. 684 12 30

Pora wiosenna i letnia 1898.
Prawdziwe berneńskie materye

Odcinek 3-10 mtr. długi, na całkowite ubranie męskie wy- straszający, kosztuje tylko	zr. 2-95, 3-70, 4-80 z dobrej zr. 6- z lepszej zr. 7-75 z wybornej zr. 9- z bardzo wybornej zr. 10-50 z przewybornej	prawdziwej wełny owczej.
--	--	--------------------------------

Odcinek na czarne ubranie salonowe 10 złr. Materye na zarzutki, pakiety (lodeny) dla
 turystów, wyborne czesanki (kamgarny) itd. itd., wysła po cenach fabrycznych znany
 ze swej rzetelności i sumiennosci fabryczny skład sukna

Siegel-Imhof w Bernie (Morawy).
 Próbkę za darmo i oplatnie. Dostawa ściśle podług obranej próbkę poręczona.
 Korzyści dla prywatnych odbiorców z zamawiania materyi wprost u powyższego
 firmy na miejscu fabrycznym są znaczne. 715 48 60

ZAKŁAD JUBILERSKI
B. Armatowicza
 (Rynek główny Nr. 17 w Krakowie)
 poleca swój Magazyn wyrobów
złotych i srebrnych.

Przyjmuje wszelkie zamówienia na **wyprawy ślubne.** — Uskutecznia
 zamiany i reparacye po **cenach umiarkowanych.** 56 40 52

Srebro chińskie po cenach fabrycznych.

BANK KRAJOWY
 Królestwa Galicyi i Lodomerji z W. Księż. Krakowskiem
Filia w Krakowie

przyjmuje do przechowania w umyślnie na ten cel
 urządzonym skarbcu **depozyta**, za opłatą półrocznie 25 cnt.
 od zł. 1000 wart. imiennej.

Przyjmuje lokacye gotówki na książeczki
Oszczędności na 4% rocznie z dziennym oprocentowaniem
 i wypłatą dziennie 500 zł. w. a. bez wypowiedzenia.

Asygnaty kasowe
 a) z 30-dniowym wypowiedzeniem na 4% rocznie
 b) „ 14- „ „ 3 1/2 % „
 c) „ 8- „ „ 3 % „

Rachunek bieżący czekowy
 Lit. A. bez wypowiedzenia na 3% rocznie
 Lit. B. za 10-dniowym wypowiedzeniem 3 1/2 % rocznie
 (z 3 1/2 % rachunku wypłaca Bank 1000 zł. bez wypowiedz.)
 Lit. C. za 30-dniowym wypowiedzeniem na 4% rocznie
 (z 4 % rachunku wypłaca Bank 500 zł. bez wypowiedzenia).

**Wypłaca bez potrącenia kupony i wylosowane sztuki emisji
 krajowych.**

Przyjmuje podania o pożyczki hipotecz., przyjmuje wpłaty
 rat i zastępuje wszyst. interesa Zakładu centr. we Lwowie.

Biura Banku w Krakowie, Rynek główny Nr. 19
 (dom pod Obrazem)
 (Przedruku nie płacimy). 916 3 3

Bursztynowa glazura do podłóg,
Momentowa glazura do podłóg,
Glazura emaliowa biała i kolorowa
 dające barwę i połysk za jednym pociągnięciem,
 z fabryki likierów Ludwika Marxa w Wiedniu, Moguncji i Petersburgu.

Prędko schnące, trwałe zapuszczenie, którego dokonać może każdy,
 dobre na **podłogi, sprzęty kuchenne** i na **przedmioty domowego
 gospodarstwa** każdego rodzaju z drzewa, blachy lub z żelaza. Wyborne,
 myć się dające **pociągnięcie ścian** w pokojach i kuchniach.

Składy w **Krakowie: Reim i Spółka, Fr. Lenert, Szarski
 i Syn, Roman Drobner.** 528 13 18

Dostać można wszędzie. 70 27 36

Kalodont
 Najlepszy i najtańszy środek do czyszczenia zębów.

Od roku 1868 jest w użyciu z najlepszym skutkiem

Bergera lecznicze MYDŁO SMOŁOWCOWE

wypróbowane na klinikach i przez wielu praktykujących lekarzy, nie tylko w Austro-Węgrzech,
 lecz także w Niemczech, Francji, Rosji, państwach bałkańskich, Szwajcarii i t. p. — przeciw
 chorobom skórny, szczególnie przeciw

WSZELKIM WYRZUTOM SKÓRNYM

Skutek smołowcowego mydła Bergera jako higienicznego środka do usunięcia łupieżu z brody i głowy.
 do czyszczenia i odnawiania skóry jest również ogólnie uznany. — **Bergera
 mydło smołowcowe** zawiera 40% **smółcowy drzewny** i wyróż-
 nia się znacznie od wszelkich innych mydeł smołowcowych. By się ochro-
 nić przed **fałszowaniami**, należy żądać wyraźnie **Bergera mydła
 smołowcowego** i uważać na taki, jak obok znak ochronny.

W uporczywych cierpieniach skórnych zamiast mydła smo-
 owcowego używa się skutecznie

Bergera mydła smołowcowo-siarczanego.

Jako łagodniejsze **mydło smołowcowe** do usunięcia wszelkich **NIECZYSTOŚCI
 CERY**, na wyzuty skórny i na głowie u dzieci, tudzież jako niezrównane **mydło do my-
 cia i kąpiei** dla codziennego użytku służy, zawierające 35% gliceryny i pachnące.

Bergera glicerynowe mydło smołowcowe.

Cena kawałka każdego gatunku 35 cnt. z opisem użycia.

Z innych **mydeł Bergera** poleca się następujące, zasługujące na uwagę: **Mydło
 benzowe** dla udelikatnienia cery; **mydło boraksowe** przeciw wypryskom; **mydło
 karbolowe** do wygładzenia cery i blizn po ospie i jako mydło odnawiające; **mydło
 ichtyolowe** na czerwoność twarzy; **Bergera igliwowe mydło do kąpiei**
 i **igliwowe mydło toaletowe**; **Bergera mydło dla matek dzieci** (25 cnt.);
mydło pigwowe bardzo skuteczne; **mydło tanninowe** przeciw poceniu nóg i wypa-
 daniu włosów; **mydło do zębów**, najlepszy środek czyszczenia zębów. Względem wszystkich
 innych **mydeł Bergera** zwracamy uwagę na sposób użycia. Należy żądać zawsze **mydeł
 Bergera**, gdyż istnieją liczne naśladowstwa nie mające skutku.

Fabryka i główna rozsyłka: G. Hell & Comp. w Opawie,
 odznaczona dyplomem honorowym na międzynarodowej wystawie
 farmaceutycznej w Wiedniu 1883 roku.

Składy w Krakowie mają pp. aptekarze: W. Redyk, M. Proń, J. Lesikowski, Fortunat
 Gralewski, E. Heller, Rosenberg, Konsantyn Wiszniewski, G. Otowski, Mikucki, K. Jahr;
 w Wieliczce B. Mieszyński; w Bochni M. Gatty; w Tarnowie J. Sokalski, L. Frauenglas, Niesie-
 łowski; w Rzeszowie A. Karpiński; w Nowym Sączu R. Jakubowski, W. Filippek; w Starym Sa-
 czu Fiałkowski; w Chrzanowie F. Włocki; w Oświęcimiu A. Polawek; w Żywcu D. Matula, L.
 Graff; w Sędziszowie J. Jaskiewicz; w Jasle R. Palek; w Wadowicach J. Macudziński; dalej
 we wszystkich aptekach galicyjskich. 495 14 24

Nerwowi

powinni się zapoznać ze sposobem leczenia od 15 lat zaprowadzonym i przez profesorów
 i lekarzy praktykujących oraz przez publiczność w kołach coraz szerszych używanym, który
 polega na wierzchnim zmywaniu, nieszkodliwym, taniem, a zdumiewająco skutecznym.

Zaświadcza broszurki **Romana Weissmanna:**
„O chorobach nerwowych i udarze mózgowym.”

Broszurka ta wyszła w 25 wydaniu, a można ją otrzymać bezpłatnie przez księ-
 garnię: Carl Valentin's Sohn, Pięćkościoty (Fünfkirchen). 556 4 6

Ulica Ferdynanda Nr. 32
vis-à-vis „Platteis.“

W. Staněk'a hurtowny handel herbaty rosyjskiej w Pradze,

Administracja i magazyny
ul. Władysława 17.

poleca prawdziwą rosyjską herbatę karawanową z ostatniego zbioru, uznaną za najlepszą.
„Prawdziwy rum Jamaika“ aż do oryginalnych flaszek Kingston.

Meble bambusowe własnego wyrobu.

Wysyłki wyżej 10 złr. w. a. następują opłatnie.

Illustrowane cenniki zadarmo i opłatnie.

64 26 0

Ważne dla wszystkich Komitetów Jubileuszu Mickiewiczowskiego.

Nakładem Salonu mal. polskich
w Krakowie (ul. Floryńska L. 39)
wyszedł właśnie ozdobny karton
(50,33 cm.):

Adam Mickiewicz

w otoczeniu rodziny i przyjaciół (32 figury), oraz miejsce Jego urodzenia, Collège de France, Wawel, Uniwersytet w Lozannie, Medal pamiątkowy Akademii franc. i Portret wieszczą z autografowanym podpisem.

Cena 20 ct.

Przy większym odbiorze znaczny opust.

Do nabycia w księgarniach i znaczniejszych handlach papieru. 990 1 5

Para koni,

pięknych, wyjazdowych, 6-letnich, do sprzedania. — Wiadomość u portjera domu przy ul. Kolejowej L. 4 w Krakowie. 1006 1 3

Société de produits hygiéniques Stapler & Co.
Wien, XVIII., Gentzg. 27.



Pasta do zębów bez mydła.

Najnowszy, niezrównany
Środek do czyszczenia zębów
Tubka z patentowanym zamknięciem.
Skład w Krakowie: Magazyn uniwersalny Romana Drobnera.

L. 3330. 985 1 2

Doniesienie.

W celu zabezpieczenia dostawy 1420 metrów sześć. twardego drzewa opałowego dla stacji Krakowa z Podgórzem, 76 metrów sześć. twardego drzewa opałowego dla stacji w Bochni, 890 metrów sześć. twardego i 383 metr. sześć. miękkiego drzewa opałowego dla Ołomuńca, 354 metrów sześć. twardego i 204 metrów sześć. miękkiego drzewa opałowego dla Opawy, 463 metr. sześć. twardego i 436 metr. sześć. miękkiego drzewa opałowego dla Tarnowa, odbędzie się dnia 20 czerwca 1898 r. o godzinie 9 przed południem w biurze intendentury c. i k. l. korpusu w Krakowie rozprawa ofertowa.

Blizsze warunki ogłoszone są w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“ i „Czasie“ z dnia 9, a w „Nowej Reformie“ z d. 8 czerwca 1898 r. Dalszych informacji udziela c. i k. magazyn prowiantowy w Krakowie, w Ołomuńcu i w Tarnowie.

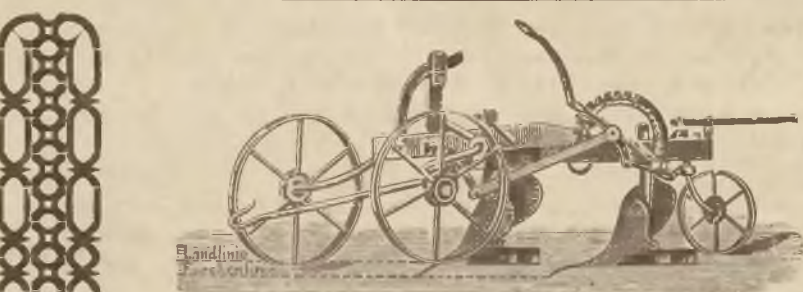
Z Intendentury c. i k. l. korpusu.

Wspaniała okolica alpejska. — Położenie w zalesiu. Wyborne powietrze. — 500 metrów nad pow. morza.

Fizykaino - dyetetyczny zakład wodoleczniczy 422 16 20

Fürstenhof

Kaptenberg (Styrya),
modnie urządzone dom kąpielowy z salami do mechanicznej szwedz. gimnastyki leczniczej. Sezon letni od 1 maja do 31 października. — Ceny umiarkowane. — Prospekty za darmo i opłatnie. Właściciel Piotr Schwarz. Lekarz kierujący Dr. Raoul Ritter von Wolf. W moim zakładzie znajduje się obecnie w czynności wódka po dyrektorze Czyżewicz ze Steinerhof.



Pługi fabryki Schütz & Bethke,

które pod względem nadzwyczaj prostej konstrukcji, bardzo silnej budowy (prawie cały pług zbudowany jest ze stali i kutego żelaza) i dokładności orki, przewyższają wszelkie inne systemy pługów wielokibowych, przez co też odznaczony został w Landsbergu, Królewiecu, Stolpie, Solinie, Pyritzu, Finsterwaldzie, Schweidnitzu, Boguminie, Potsdamie, Berlinie, Warszawie i Krakowie najwyższymi nagrodami — poleca 989 1 3

E. Prüwer w Krakowie.

Z powodu licznych zamówień z Królestwa Polskiego, upraszam o łaskawe wcześnie zamówienie.

Z Drukarni Związkowej w Krakowie.

ANTONI SCHULZ

w Krakowie, ul. Szewska, L. 18,

poleca swe dobre i naturalne

Oedenburskie Wina

białe po 50, 65, 75 ct. i 1 złr. butelka,
czerwone po 55, 65, 80 ct. i 1 złr. butelka.
W beczkach znacznie taniej. 1001 1 10

Piękność niezawodna

otrzymuje się przez użycie Kremu twarzowego J. Wiśniewskiego, który w przeciągu kilku dni usuwa pieg, liszaje, wagi i wszelkie wyrzuty, czyniąc pęd piękną, białą.

W Krakowie skład: J. Wiśniewski, Stradom 7, drogueria; we Lwowie: Fridrich i Beacock, ulica Hetmańska Nr. 4; w Bochni: Jan Michnik, drogueria. — Z powodu licznych podróbek uprasza się wyraźnie żądać: „Kremu Jakóba Wiśniewskiego, magistra farmacji“. Stoik 60 centów. 75 53 0

ANASTAZY HOLIK

zegarmistrz

w KRAKOWIE, ul. Szewska L. 2,

poleca:

Skład zegarków kieszonkowych, zegarów pendułowych ściennych i stołowych, z najlepszych fabryk genewskich i francuskich, z poręczeniem 3-letnim. — Dewizki złote, srebrne oraz double męskie i damskie. — Szkatułki grające melodie polskie, najdoskonalsze na podarki.

Wszelkie naprawy uskuteczniłam z jednorocznym poręczeniem.

Ceny najprzystępniejsze.

Ścisłe dotrzymywanie terminu przy powierzeniu roboty. 834 11 0

W niedziele i święta sklep zamknięty.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kufry do podróży

trzećcinowe nader lekkie, Torby i Kufry z przyborami, Torebki i Kuferki ręczne, Etui na laski i na parasole, Worki na bieliznę, Poduszki kieszonkowe, Koce i Pledy podróżne; 933 3 10

Kapelusze filcowe i słomkowe,

Czapki męskie, po niskich cenach polecają

BR. BILEWSCY

W KRAKOWIE,

obok kościoła N. Panny Maryi.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

KUCHNIA POLSKA

wraz z kawiarnią

przy ulicy św. Anny L. 5

poleca śniadania, obiady i kolacje czyste, zdrowo, smacznie i na masle przyrządzone. Dla panów Abonentów ze znacznym ustępstwem.

Dziękując za dotychczas okazywane mi względy, polecam się i nadal P. T. Publiczności.

Z głębokim szacunkiem

771 45 0 Józef Bielawski.

Soki Owocowe

dla cukierników i fabryk.

Płynna treść (mięso) moreli i brzoskwiń w litrowych flaszach po 52 ct., w półlitrowych flaszach po 35 ct. — przy odbiorze co najmniej pięciu flaszek — poleca Herman Tausig, fabryka marmolady i soków owocowych, Praga-Karlin. 853 4 0

„Smel“

preparat do

kąpieli,

do

codziennego

mycia

i do

wzmocnienia

nóg.

Aparat

„Longlife“

do

samodzielnego

oczyszczania

powietrza

w

pokojach.

Kubki do podróży

papierowe, gumowe i metalowe składane.

Rzemiki

do podróży.

Necesary podróżne.

Poduszki podróżne

do wydymania

satynowe,

pluszowe

i skórzane.

Lakiery

na kapelusze.

Farby

do farbowania

materyj.

Farby do płó.

Mydło „Maypole“

do farbowania

materyj.

Artykuły chirurgiczne.

Towary gumowe higien. do celów sanit.

Papier do klozetów.

Perfumy i Woda kolońska. Przybory do golenia. Mydła,

Wody i Pudry toaletowe. Odol, Kalodont, Agatol i inne

środki do pielęgnowania zębów. Środki kosmetyczne.

Przybory toaletowe.

REIM i SPÓŁKA

Rynek 37, Kraków, linia A-B

polecają 1002 1 0

po cenach najumiarkowańszych.

Podszwy wkładkowe.

Pantofelki do kąpieli.

Pantofelki domowe.

Wachlarze z liści palm

Wachlarze japońskie.

Łodownice pokojowe.

Łodownice do robienia

lodów.

Aparaty do robienia

wody sodowej.

Opal,

Feraxolin,

Benzolinar,

Benzyna,

Mydła

i inne środki

do czyszczenia

sukien

z plam.

Wanny, Miednice

gumowe

do podróży.

Środki do kąpieli

lecznicze.

Czapki i Kapelusze

do

kąpieli.

Aparaty, Taśmy,

Rękawiczki

i Gąbki

do nacierania

ciała.

Przybory

do

rybołówstwa

Hamaki

dla dzieci

i dorosłych.

Lawn-tennis.

Krokiety.

Kule i Kregle.

Hustawki.

Przybory

gimnastyczne

ogrodowe.

BALONY i PIŁKI

gumowe

w różnych gatunkach.

Najtańsze Polskie Wydawnictwo

znakomitych powieści, pamiętników, podróży,
dzieł artystycznych i t. d.

POD TYTUŁEM

„Czytelnia Polska“

wychodzi od 1-go stycznia 1898 r., staraniem i pod kierunkiem

Stanisława Szczepanowskiego i Antoniego Potockiego,

przy współudziale literatów polskich, jak pp.:

Kazimierz Bartoszewicz, Michał Bałucki, Adam Bełcikowski, Dr. Piotr Chmielowski, Wiktor Czermak, Roman Dmowski, Zygmunt Miłkowski (T. T. Jeż), Ignacy Maciejowski (Sewer), Jan Kasprzowicz, Dr. Feliks Koneczny, Józef Kotarbiński, Adam Krechowicki, Dr. Ludwik Kubala, Mieczysław Pawlikowski, Stanisław Schnür-Peplowski, Czesław Pieniążek, J. L. Popławski, Lucyan Rydel, Zygmunt Sarnecki, Dr. Józef Tretak, Dr. Marian Zdziechowski i w. i.

Wyszły już w półroczu pierwszym nakładem „Czytelnia Polskiej“ dzieła następujące:

- | | | |
|----------|---|--|
| Tom I. | Dziecię Starego miasta | przez J. L. Kaszewskiego (B. Bolesławitę) ze wstępem J. L. Popławskiego. |
| Tom II. | Życie i Zasługi Adama Mickiewicza | przez Dra Feliksa Konecznego. |
| Tom III. | Pamiętniki Kwestarza | przez Ignacego Chodźkę, ze wstępem Dra Piotra Chmielowskiego. |
| Tom IV. | „ | |
| Tom V. | Hryhor Serdeczny | |
| Tom VI. | „ | i Jeden z wielu } przez Zygmunta Miłkowskiego (T. T. Jeża). |
| Tom VII. | Szkice z Anglii | przez Ignacego Maciejowskiego (Sewera). |
| Tom IX. | „ | |
| Tom X. | Nowele z czasów obłężenia Paryża | przez Alfonsa Daudet'a ze wstępem Antoniego Potockiego. |
| Tom XI. | Częstochowa w obrazach historycznych | przez X. Wacława Kapucyna. |
| Tom XII. | Dziennik podróży M. A. Beniowskiego w Syberyi, Azji i Afryce, | ze wstępem Antoniego Potockiego (pod prasą). |

W półroczu drugim ukaza się:

2 powieści Bodzantowicza p. t.

Rodzina Konfederatów z wstępem Czesława Pieniążka;
Czasy Napoleonowskie przez J. L. Popławskiego (z ilustracyami);

Margier przez Władysława Syrokomłę;

Nowele Wsiewołoda Garsyna;

Legioniści przez Schnür-Peplowskiego (z ilustracyami);

Pamiętniki z wojen Kozackich;

Powieści Wigilijne przez Karola Dickensa — i t. d.

Oprócz tego „Czytelnia Polska“ da — niewydaną dotąd — powieść znakomitej autorki polskiej Elizy Orzeszkowej,

oraz jedną z ostatnich nowości literatury europejskiej.

Warunki prenumeraty:

Czytelnia Polska daje dwa tomy na miesiąc, czyli 24 rocznie. Każdy tom obejmuje 10 do 12 arkuszy, t. j. 160 i więcej stron druku. Całość Czytelnia Polskiej w ciągu roku wyniesie 24 tomy, to jest 240 i więcej arkuszy druku.

Cena: Za cały rok z góry (24 tomy) 6 złr. w. a., 10 marek 15 franków, 3 dolary, 13 szylingów. — Za pół roku (12 tomów) 3 złr. w. a., 5 marek, 7 franków 50 centymów, 1½ dolara, 6½ szylingów,

czyli, że cena tomu w prenumeracie wynosi 25 centów.

Cena pojedynczego tomu w sprzedaży detalicznej wynosi 30 centów.

Każdy, kto chce dojść jak najtańszym kosztem do posiadania własnej wyborowej biblioteki dzieł polskich i obcych, winien prenumerować Czytelnia Polską.

Zwiększając się stale liczbą prenumeratorów Czytelnia Polskiej świadczy o tem, że ogół przyjął ją przychylnie. — Świadczą również o tem nader poehlebne i częste wzmianki o Czytelnia Polskiej całej prasy polskiej, nie skrepowanej cenzurą, a mianowicie: „Nowej Reformy“, „Czasu“, „Słowa Polskiego“, „Przeglądu“, „Katolika“, „Gazety Śląskiej“, „Orędownika“, „Dziennika Poznańskiego“, „Wielkopolanina“, „Gońca Wielkopolskiego“, „Przeglądu Wszechpolskiego“, „Szkoły“, „Szkolnictwa“, „Gazety Handlowo-Geograficznej“, „Miesięcznika Pedagogicznego“, „Nafty“, „Przewodnika Kółek Rolniczych“, „Przewodnika Naukowego i Literackiego“, „Muzeum“, „Nowin Raciborskich“, „Postępu“, „Ziemianina“, „Wiarusa Polskiego“, „Związku“, „Wieku Młodego“, „Przewodnika Przemysłowego“, „Dziennika Kujawskiego“, „Gazety Kofomyjskiej“, „Głosu Ludu Śląskiego“, „Kuryera Stanisławowskiego“, „Kuryera Poznańskiego“, „Gazety Gdańskiej“, „Gazety Polskiej“, „Gwiazdki Cieszyńskiej“, „Gońca i Iskry“, „Małego Światka“, „Gazety Toruńskiej“ i w. i.

Prenumerować można we wszystkich księgarniach i Redak. Pism Polskich, oraz pod adresem: Czytelnia Polska w Krakowie, ul. Sławkowska Nr. 22. 995 1 6

Papier z fabryki Braci Fijałkowskich w Bielaku.

Odpowiedzialny rzędcą drukarni A Szyjewski